

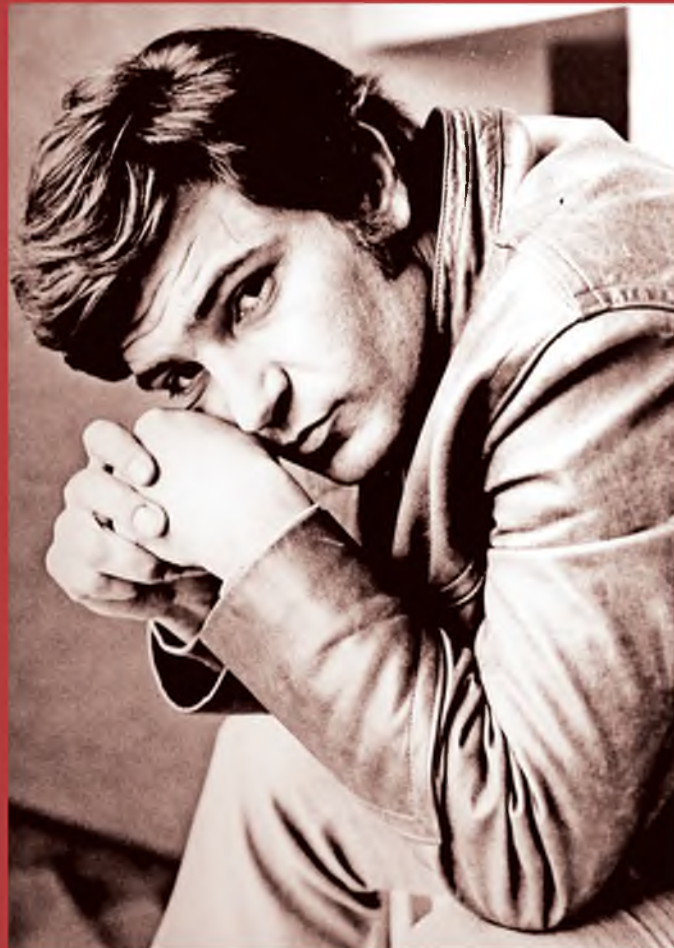
БИЉАНА ОСТОЈИЋ

Културно
наслеђе
Србије

МИХАИЛО ЈАНКЕТИЋ

Позоришна посвета

БИЉАНА ОСТОЈИЋ

МИХАИЛО ЈАНКЕТИЋ

Позоришна посвета

2021.

Издавач
МУЗЕЈ ПОЗОРИШНЕ УМЕТНОСТИ СРБИЈЕ
11000 Београд, Господар Јевремова 19
e-mail: office@mpus.org.rs www.mpus.org.rs

Главни и одговорни уредник
Весна Буројевић, директорка

Ауторка каталога и изложбе
Биљана Осиповић

Лектура
Слађана Грба

Дизајн каталога и обрада фотографија
Свејкозар Сиванкић

Компјутерско обликовање паноа изложбе
Тајјана Божић, PINCH STUDIO

Фотографија на корицама
Породично власништво

Штампа
Службени гласник, Београд

ISBN 978-86-80-954-10-3

Тираж: 300 примерака

Реализацију изложбе и каталога омогућило је
Министарство културе и информисања Републике Србије

Садржај

ПОЗОРИШНА ПОСВЕТА	5
ЈАНКЕТИЋ И О ЈАНКЕТИЋУ У ШТАМПИ И ПЕРИОДИЦИ	19
КРИТИКА О ПОЗОРИШНИМ УЛОГАМА МИХАИЛА ЈАНКЕТИЋА(1966–2018)	23
УЛОГЕ У ПОЗОРИШТУ	33
НАГРАДЕ И ПРИЗНАЊА	39
БИБЛИОГРАФИЈА НОВИНСКИХ НАПИСА (1964–2019)	41
ИЗВОРИ/ЛИТЕРАТУРА	47

Позоришна посвета

Драмски уметник Михаило Миша Јанкетић рођен је 24. маја 1938. године у Петроварадину. Отац Радомир био је правник и први је прекинуо војничку традицију породице. Мајка Милица, по образовању учитељица и „помало песникиња” (Мишина „глумачка жица” је из њене породице). Пореклом из Црне Горе – отац из долине Мораче – из Јасенове и Ђурђевова, мајка с Дурмитора, гимназијску љубав из Пљеваља наставили су у Новом Саду, где је Радомир Јанкетић добио место судије у Суду добрих људи. Други светски рат је 1941. године четворочлану породицу вратио у Црну Гору где их је заувек раставио (мајку су стрељали, оца су убили у партизанима). О Михаилу Јанкетићу, сада „ратном сирочету”, бригу су преузеле „изузетна бака”, „храбра стрина, која му је у животу све лепо даривала” и маштовита учитељица, захваљујући којој је 1944. први пут наступио у „најлепшем позоришту” *Секулиној кафани* у Шаховићима. Баца су у кафани изводили приредбе на импровизованој бини са црвеним плишаним завесама и осветљењем као из Шекспировог времена. Миша је певао и рецитовао *Сироче сам мало, без оца и мајке* и Шантићеву *Остајте овде*, које се сећао приликом гостовања у Музеју позоришне уметности Србије: „Песма се завршава и почиње истим стиховима, траје око два минута, а ја треба да будем параван, да би се други могли спремити за фолклор или неку тачку која је била масовна. Међутим, завршила се песма, а ја још говорим, још говорим, још говорим. Јер, како завршим песму истим стиховима као и на почетку, ја поново кренем испочетка, као покварени грамофон, све док једног тренутка није излетела рука моје учитељице кроз завесу и увукла ме... Како тада, тако и данас. И дан-данас ме човек само на силу може скинути са сцене”.¹ Основну школу је, уз подршку породице похађао и завршио у Шаховићима (Томашево), Прибоју на Лиму и Вишеграду. После његове приче о детињству, књижевник Данило Киш му је рекао: „Знаш, ти си по вокацији писац, ти ћеш једнога дана сести да напишеш причу, ако не романе, сигурно неки свој живот. Пази се, ако се тога прихватиш, биће јако опасно. Ја сам једва прошао, а твој живот апсолутно личи на чисту конструкцију. Мораћеш многе ствари да ублажиш, чак да избациш, јер ти нико неће веровати. Дobar део твога живота је чиста конструкција, просто звучи невероватно да се једном човеку у једном животу могу десити такве ствари у мало година”.

Школовање наставља у Београду и 1948. године уписује се у први разред Прве мушке реалне гимназије у Душановој улици. Завршио је осми разред и спремао се да постане професор књижевности (и сам је волео да пише,

¹ Феликс Пашић. „Разговор са Михаилом Јанкетићем у Музеју позоришне уметности Србије”. Стенограм разговора у оквиру циклуса *Вечери разговора са српским глумцима*, 8. маја 2000.

Студент књижевности

награђиван је за кратке приче). Изабрао је Филозофски факултет, осму групу за српскохрватски језик са упоредном граматиком словенских језика. На трећој години факултета дошли је до промене планова јер је, због једне ударничке значке на радној акцији, наградног леговања и заљубљивања, изгубио право на упис у четврту годину, стипендију и смештај у студентском дому. Последњи позив за предају докумената за Позоришну академију видео је у позоришту „Бошко Буха”. Брзо се одлучио – у томе су му, на његову молбу, помогли академци Беким Фехмиу и Влада Поповић, које је срео у студентској мензи *Три косиура*. За пријемни испит, који је био за три дана, предложили су му песму *Човек њева њосле рајџа* Душана Васиљева и монолог из *Хамлеџа*. Када га је чуо Беким Фехмиу је рекао колеги: „Владо, ја ти гарантујем, овај ће да буде примљен”. Тако је и било. Јанкетић је изабран између 506 кандидата. Примљен је на Академију за позориште, филм, радио и телевизију, заједно са још осам кандидата, у класу „најзначајнијег педагошког мага”, Јосипа Кулунџића, редитеља, драмског писца, професора на драматургији, режији, глуми. У класи глуме били су још: Вера Чукић, Олга Маринковић, Љубиша Самарџић, Ристо Шишков, Александар Груден, Александар Џуверовић, Радмила Урошевић, Мирјана Нововић. Класу је на трећој години преузео Јозо Лауренџић, на четвртој Мата Милошевић. Позоришној азбуци научио га је Кулунџић, како се осећа Лауренџић, а Мата Милошевић како се мисли и говори. Дипломска представа одржана је 4. јуна 1962. у Атељеу 212. Професор Мата Милошевић дао му је тачну индикацију за улогу Алсеста – да је тумачи као да ју је написао Шекспир, а не Молијер – Миша је добро разумео ту разлику. Тако је почела позоришна прича Михаила Јанкетића, „заробљеника и заљубљеника у театар”.

Михаило Јанкетић

Професор Јосип Кулунџић му је већ на другој години рекао да је он глумац за Југословенско драмско позориште (ЈДП) – најпрестижније, кадровски и репертоарски добро организовано – позориште од посебног значаја за државу, основано 1947. потписом Јосипа Броза Тита. И Јанкетић је волео Цветни трг, где се позориште налази, његов ентеријер – и да је могао да бира, био би то и његов избор. Почео је као статиста 6. јануара 1960. године; то је било време првог управника ЈДП Милана Дединца, „светског човека”; у ансамблу су већ били остварени прваци – глумачка елита, и није се могло тек тако разговарати с њима, нити улазити у неприкосновени салон – где су се после представа састајали: Миливоје Живановић, Милан Ајвас, Виктор Старчић, Јован Милићевић, Олга Спиридоновић, Љубиша Јовановић, Рахела Ферари, Марија Црнобори, и нешто млађи Бранко Плеша, Стево Жигон, Јозо Лауренџић, Љуба Тадић, Зоран Ристановић, Слободан Перовић, Стојан Дечермић, Ирена Колесар, Мира Ступица. Тек после много година и много одиграних улога, позвали су и Мишу у салон. Иначе се у позориште могло ући само са специјалном легитимацијом, са фотографијом, називом представе у којој играш и пробом коју имаш. Михаило Јанкетић је дебитовао

Михаило Јанкетић
(Трећи гласник), *Ричард Трећи*,
ЈДП, 1961.

улогом Трећег гласника, у својој првој представи у ЈДП: *Ричард Трећи*, у режији Мате Милошевића. Том прилоком професор му се поверио: „Једнога дана, млади Јанкетићу, када будете сављивали своје рачуне и сводили своју биографију, можете слободно рећи да сте своју каријеру почели, као и ваш професор Мата Милошевић, улогом Трећег гласника у *Ричарду Трећем*”. Уследиле су године статирања, био је: Дописник, Млади лекар, Црнац и Агент, Човек који се највише боји, Затвореник, Лекар, Други гост, Други чиновник...

Статирњем и мањим улогама стигао је 1963. године до улоге Бошка Југовића у *Бановић Свџрахињи* (драматизација Б. М. Михиз, режија М. Милошевић, асистент М. Јанкетић). Та улога довела га је до позоришног салона, где је чуо прве похвале од редитеља Мате Милошевића: „Представа је таква каква је, али она значи почетак једног младог, успешног глумца који је играо Бошка Југовића”. И Михиз га је подржао: „Јанкетићу, извукли сте ово. Нисам написао добро улогу Бошка Југовића. Ви сте јако добро одиграли једну лоше написану улогу. Направили сте од тога један врло могућ лик, и ја сам

Михаило Јанкеџић (Бошко
Југовић), *Бановић Сџирахиња*,
ЈДП, 1963.

Михаило Јанкеџић и
Љуба Тадић, *Прљаве руке*,
ЈДП, 1966.

Михаило Јанкетић, Беким Фехмиу и Миодраг Радовановић,
Прљаве руке, ЈДП, 1966.

Мира Пеић и Михаило Јанкетић, *Коса*,
Атеље 212, 1969.

Миливоје Живановић, Љуба Тадић и Михаило Јанкетић,
Кад су цвећале њикве, ЈДП, 1969.

Светлана Бојковић и Михаило Јанкетић,
Кад су цвећале њикве, ЈДП, 1969.

редитељима решавао тако што је нудио више решења и радио унапред. Улога Игоа припадала му је у свим детаљима: младости, у његовој биолошкој, генетској, политичкој припадности левици и вери у могућност чистоте коју је Иго носио. У то време и сам глумац, био је млади комуниста – „од главе до пете” – за кога је идеологија била филозофско и верско опредељење, лични став према друштву. Та Сартрова и Мишина чистота и вера у такву могућност живљења, касније се сукобила с њим, када је требало тумачити Раскољникова.

Представа *Прљаве руке* извођена је преко стотину пута и имала је „фантастичан успех” – добар пријем код публике, добру критичку рецепцију и много написа у штампи (била је актуелна и због „случаја Ранковић”, 1966).

Статус „Младог првака” Југословенског драмског позоришта, Јанкетић је добио после улоге Игоа. Унапређење му је донело привлегије: нову гардеробу, добру плату, велики уметнички додатак – заслужених, јер је његово глумачко напредовање било постепено и правично. Позориште је водило рачуна о глумцу, његовим улогама, репертоару – који је подразумевао: комедију, трагедију, драму, карактерне улоге. У сезони 1968/1969. добио је још једну прилику за глумачко истраживање и жанровско експериментисање у три улоге: био је Александар Адујев у *Обичној причи* (И. А. Гончаров/М. Беловић, ЈДП), Клод у *Коси* (Ц. Рагни, Ц. Радо/М. Траиловић, Атеље 212) и Љуба Врабац у представи *Кад су цвешале њивке* (Д. Михаиловић/Б. Драшковић, ЈДП). У марту је критика хвалила његово тумачење романтичног, смушеног провинцијалца Адујева; већ у мају, у мјузиклу *Коса*, искусио је нови жанр. Представа *Кад су цвешале њивке* и улога Љубе Врапца, боксера из београдског предграђа Душановац била је стожер у његовој биографији. У представи је књижевник Драгослав Михаиловић испричао причу о Голлом отоку и времену Информбирао. Испоставило се да, ни после двадесет година, естаблишмент није био спреман за суочавање са блиском прошлошћу, бар не у позоришту; с друге стране, није се очекивало на сцени ЈДП нешто тако „скаредно”. Спреман и храбар био је редитељ Боро Драшковић. Одмах су почели са озбиљним четрнаестомесечним припремама. Миша Јанкетић је започео шестосатне физичке тренинге, под надзором Богдановића, професионалног боксерског „мага”.

Премијера није била по укусу једног политичара, „због две-три реплике”. До председника Ј. Б. Тита, стигле су вести већ после првог дела представе. Одједном су све реплике биле опасне. Нису били званично забрањени, али су доведени у ситуацију да суде сами себи, преко Савеза комуниста, хелијске организације ЈДП. Уследиле су самокритика, преиспитивања и самоиницијативно скидање с репертоара. Као председник позоришног савета и члан комитета основне организације, Јанкетић је покушао, да с обзиром да је актер представе, избегне суђење нечему у чему учествује. Није му успело. „Представа је убијена, убица није пронађен”, написао је Феликс Пашић у књизи,

Радмила Ђурчин и
Михаило Јанкетић, *Крај викенда*,
ЈДП, 1982.

Светлана Бојковић и
Михаило Јанкетић,
Обична прича, ЈДП, 1969.

Михаило Јанкетић и
Бурђија Цветић,
Трамвај звани жеља, ЈДП, 1973.

коју је посветио том случају. Са само шест извођења, представа је имала изузетан пријем код публике и критике; професор Хуго Клајн представу је оценио као најбољу коју је у животу видео. Цео случај за Јанкетића је био и обрачун са сопственим, и вредностима поретка у који је веровао. Изашао је из партије и повукао се у Томашево.

Злочин и казна и Раскољников донели су нови обрт у глуми Мише Јанкетића (Ф. М. Достојевски/М. Беловић, 1971). И ову улогу спремао је дуго и аналитички, мизансценске и генералне пробе трајале су месецима. Уз то, суочавао се са ликом који је био његова супротност, у свему што је био и у шта је веровао: „За разлику од Игоа Барина који је био у свакој мојој пори, у мом биолошком и политичком пореклу, Раскољников је за мене био носилац једне апсолутно фашисоидне филозофије, ужасна ствар... Како неко има право да уништава друге људе? Тако да сам морао да читам Достојевског по ко зна који пут. И нисам ушао у њега све док се нисам дочепео оних Раскољникових тамних страна, кад он полуди...”³ После годину дана припрема и веома интензивног рада створен је „Мишин Раскољников”, кога је публика прихватила. После дугих припрема, разговора са драматургом и редитељем Мирославом Беловићем, створена је „лабораторија” Достојевског, из које је рођен „прави Раскољников”. Неслућена снага признања злочина у његовом тумачењу била је довољан повод за Октобарску награду града Београда, коју му је уручио градоначелник Бранко Пешић. За Мишу је Раскољников значио ново поглавље у позоришту. До Раскољникова, улоге су ишле до њега, имале су његово обличје; после је покушавао да игра неке друге људе, улоге које су ишле од њега, што је испоставило се, било занимљивије, истинскије.

У представи *Трамвај звани жеља* и улогом Стенлија Ковалског (Т. Вилијемс/Р. Дорић, ЈДП, 1973), још једном је, из руске класике прешао у англосаксонску, модерну књижевност. Овакве трансформације је нарочито волео. По писању критике, и у овој улози је искорачио из себе. У седамдестим годинама одиграо је запажене улоге у представама: *Вучјак*, улога Крешимира Хорвата (М. Крлежа/Д. Радојевић, ЈДП, 1974), *Зерчак*, улога Жана (В. Лану/Р. Дорић, ЈДП, 1975) и *Авеиш*, улога Освалда (Х. Ибзен/А. Огњановић, ЈДП, 1979). За тринаест сезона, *Трамвај звани жеља* игран је триста двадесет пута, чиме се обистинила Мишина прогноза да ће ова представа бити *Јеџор Буличов* његове генерације.

У међувремену је, од најмлађег првака ЈДП, Михаило Јанкетић постао „стуб театра” и носилац репертоара. Осамдесете и деведесете године 20. века, доба је његове личне и глумачке зрелости; то је време када се на позорницу селе историја, друштво, политика, домаћа књижевност. Онда је дошла још једна „улога стожер” – Војвода Живојин Мишић у *Колубарској бици* 1983. године. Критика је била јединствена: тумачење војводе Мишића било је тачно и без патетике. Публика је хрлила у театар, за једанаест месеци, представа је играна сто двадесет пута. И кад је хтео „да се прави важан”,

³ Нав. дело, стр. 104.

Раскољников, *Злочин и казна*, ЈДП, 1971.

Иван Бекјарев и
Михаило Јанкегић, *Зврчак*,
ЈДП, 1975.

Гавриловић, *Родољубци*,
ЈДП, 1986.

Војвода Мишић,
Колубарска бишка,
ЈДП, 1983.

Фото: Н. Фифић

говорио је, да се на свакој представи налази и велики број гледалаца који стоје. Говорио је да није прочитао драму у којој нема политичке компоненте и да је бављење позориштем, превасходно бављење добром литературом. Осамдесетих година у театру се бавио добром, националном литературом, у представама: *Нечасћиви на Филозофском факултету*, улога Мартиновића (Звездара театар, 1985), *Пушчујуће позоришће Шојаловић*, улога Благоја Бабића (ЈДП, 1985), *Родољубци*, улога Гавриловића, најмање и најнезхвалније у комаду, која је целу представу учинила бољом и значајнијом. Овенчана, за Мишу, „најслађим” признањем у Загребу; *Клаустрофобична комедија* и улога Јагоше Краја (Звездара театар, 1987), донела му је и прву Стеријину награду. За осамдесете године, биланс је био изузетан: више од две стотине

Јеврем Прокић,
Народни посланик,
ЈДП, 1991.

улога у ЈДП, преко стотину на сценама Звездара театра и Народног позоришта. И рад на телевизији и радију.

Улоге које је издвајао као прекретнице, с којима је почињао или се завршавао један његов глумчки период биле су: Гиле у *Нашим синовима*, Иго у *Прљавим рукама*, Адујев у *Обичној причи*, Љуба Врапче у *Кад су цветале њиве*, Раскољников у *Злочину и казни*, Стенли Ковалски у *Трамвају званом жеља*, Војвода Мишић у *Колубарској бици*, Благоје Бабић у *Пућујућем позоришту Шојаловић*, Градоначелник у *Ревизору*, с којом се највише намучио, али на крају је то била добра улога.

Наредне деценије донеле су Михаилу Јанкетићу још много драмских улога, значајних за његов глумачки развој, „где није личио на самог себе”. Улоге које су му донеле још три најзначајније позоришне – Стеријине награде – за: Јеврема Прокића у *Народном посланику* (ЈДП, 1991), Краљ Никола у *Принципи Ксенији од Црне Горе* (Краљевско позориште „Зетски дом”, 1994) и за улогу Чика Драгог у *Смртоносној мојторисници* (Атеље 212, 2005). Историјски ликови били су му најближи и најдражи, они који су га највише намучили, јер волео је комплексне и вредне личности: Никола Пашић, Војвода Мишић, Петар Бојовић, ђенерал Живко Павловић, Милош Обреновић, Јосип Броз Тито, Стаљин, краљ Никола, Марка Миљанова, Иларион Руварац, Светозар Милетић. Истим представама у новим поставкама враћао се после много година, у другим улогама: био је и Одерер (ЈДП, 2000), и остарели Љуба Врабац (БДП, 2014). Као Дјед Раде, стао је први пут на сцену са својим

Чика Драги,
Смртносна матористика,
 Атеље 212, 2005.
 Фото: А. Анђић

сином Марком Јанкетићем (у улози унука) у представи *Башића сљезове боје* (Мало позориште „Душко Радовић”, 1995).

Поред позоришта, поезија је имала посебно место у његовом животу. Почео је с рецитовањем *Шарана* чика Јове Змаја у „Секулиној кафани”; песма „Човек пева после рата”, помогла му је да се упише на Академију; добио је похвалу од професора Мате Милошевића за рецитовање „Пјесме над пјесмама”. На академији је колегама рекао: „То треба говорити отприлике како је говорио Јанкетић”. „Свакидашња јадиковка” Тина Ујевића, била му је омиљена песма у младости. Волео је добру, са могућностима говорења поезију. „Јер има дивних песника и песама које нису за говорење”. На многобројним гостовањима, у различитим приликама и поводима, поезија му је била могућност и повод; у тим случајевима изневеравао је глуму. Највише је говорио Миљковића, Антића и Мајаковског.⁴ За ту посвећеност награђен је Повељом за допринос поезији на 44. Бранковом колу 2015.

Остварио је значајне серије улога са редитељима: Матом Милошевићем, Бором Драшковићем, Мирославом Беловићем, Златаном Дорићем, Дејаном Мијачем, Егоном Савином.

Позориште је увек било његов први избор, без обзира на привлачност других медија, јер улога у позоришту никад није довршена, она се сваки пут поново гради, поново је нова авантура. Највише је волео улоге које су га допуниле или измениле, са којима је унапредио себе. За њега позориште није било забава – већ проповедаоница и у моралном и у етичком смислу, одраз садашњости, чак и кад говори о прошлости. Позориште не може без класичне литературе, а он је био глумац добре литературе и добре приче, то је било његово вјерују. Играо је и по тридесет представа месечно, а свега десет улога, говорио је да је глума занат, који се само у ретким приликама претварала у уметност.

⁴ Росић Р. „Младости, одричем те се”. *Јединство* Приштина, 18. април 1981.

* * *

За подсећање на драмског уметника Михаила Мишу Јанкетића није важна пригода, повод, јубилеј или неко посебно значење. О глумачкој и позоришној посвећености сведоче његово трајање и биографија. Иако није волео резимее, његов уметнички и животни је импресиван. Између глуме и себе самог постављао је знак једнакости, представљао се као лењ човек који страшно много ради. Његов рад одсликавао је његову животну филозофију, посебно када је реч о глуми. Јер, уметност се у уметности ретко догађа, а нарочито у позоришту. Улоге у позоришту дешавале су му се у правом тренутку, „по вишој промисли, реду и систему”. Играо је у скоро свим београдским позориштима, у позориштима у Србији: Ужице, Крушевац, Сомбор, Зрењанин, Сремска Митровица, Шабац. У Црној Гори у: Подгорици, Цетињу, Бару, Будви...

Играо је много и на филму, телевизији, радију. Сматрао је да се једина и права слобода осваја радом. Био је професор глуме на Академији уметности у Новом Саду од 1998. Организовао је летњу школу глуме у свом Томашеву, где је проводио лета. Говорио је да за њега не постоји ништа интересантније од позоришта и дома. А његов дом су били: супруга Свјетлана Кнежевић, глумица, синови Радомир и Марко (такође глумац), кћерке Ива, балерина и Милица, глумица.

Затворио је свој позоришни круг улогом Крнеца 2018. године у свом матичном, Југословенском драмском позоришту, у којем је и почела његова позоришна прича.

Михаило Јанкетић и
Ненад Јездић,
Краљ Бейџанове, ЈДП, 2018.
Фото: Ненад Петровић

Јанкеџић и о Јанкеџићу у шћамџи и џериодици (1964–2019)

„Нисам за опредељења у уметности, у позоришту посебно, више волим трагања за могућностима. Тежи задаци ме покупе, мањи инспиришу: волим свој посао, па према томе и све његове облике. Кад говорим о позоришту, говорим о уметности, о комплетном процесу непрекидног стварања, било на сцени ЈДП или на сцени Дома гарде у Топчидеру... Поезија је моја школа. На њој се најбоље учи, а спремна је да опрости!”⁵

„Нисам био прави силеџија”, сећа се Миша улоге која му је отоврила пут ка успеху, удобно заваљен у фотељу, скоро дечачког осмеха у меком џемперу од кашмира – „био сам симпатичан момак... Није било тешко уживети се у улогу. Ја сам са Дорђола а сви момци из мог краја се тако понашају... Први пут сам ове године добио главну улогу у позоришту. Поред Љубе Тадића, у Сартровим *Прљавим рукама*, тумачим лик Игоа Барина. У комаду сам противник Љубе Тадића – Одерера. Мада обадва припадамо струји комуниста, наши погледи на револуџију нису исти. Одерер је револуџионар прљвих руку а ја његова супростност”⁶

„Шест година сам чекао и најзад дочекао да у ЈДП заиграм велику улогу! Ова 1966, срећна је година! После филма *Сан* Пурише Ђорђевића, па значајне улоге у Живановићевом филмском оставрењу *Како су се волели Ромео и Јулија*. И најзад признање у матичном позоришту. Није било лако пробити се поред таквих величина као што су Стево Жигон, Љуба Тадић, Слободан Перовић... Било је криза. Али мирио сам се са свим препрекама. Знао сам да морам стрпљиво чекати, уз поштен, напоран рад. Сваку епизоду сам припремао као да је насловна ролa: у *Бановић Сџирахињи*, *Оџкрићу*, *Демонима*, *Нашим синовима*... Ипак, највеће кризе наишле су тек кад ми је указано поверење у *Прљавим рукама*. Прво сам мислио да сви од мене очекују чудо. А онда – најстрашније сумње! На 20 дана пред премијеру, чинило ми се да сам пошао погрешним правцем, да ништа не ваља. Помогле су ми колеге и редитељ Боро Драшковић. Сада сам миран и спреман да изађем пред публику 19. новембра”⁷

„Овде, код куће, где је свод од дрвета, па и кавез у коме је црни мачак, уместо птице, живи момак нежног срца Михаило Јанкеџић... Његове недеље су пробе у позоришту, снимања на ТВ и филмова, говорење поезије... Црна

⁵ Брајовић Р. „Масовна активност – највећи квалитет”. *БОРБА* Београд. 17. децембар 1964.

⁶ Пор. В. „Симпатични силеџија изашао из сенке”. *Експрес* Београд. 8. септембар 1966.

⁷ Гајер Д. „Јанкеџићева велика шанса”. *Експрес* Београд. 2. новембар 1966.

⁸ Брајовић Г. „Силедија-Нежна срца”. *ТВ Новостии* Београд. 12. новембар 1966.

мачка шета по кавезу, засветлуца очима, а онда их угаси и уопште се понаша по свом нахођењу... Тек покушавам да будем неком огледало, а то много обавезује. Знате треба увек бити чист. А то је напорно... Не волим принципе, осим једног – морам. А кад морам онда и – могу, а кад могу – принципи нису потребни”.⁸

„Глумац с тајном је мајстор који поседује све главне представљачке врлине, али и карактеристику која измиче објашњењу... Кад смо се као редитељ и глумац, први пут срели у Југословенском драмском позоришту, Јанкетић је већ успешно одиграо Другог чиновника, Другог госта, Трећег гласника. Тек сам приспео из Народног позоришта у Сарајево, и ваљало је главом лупати бар у два зида: у претњу изазову *Hic Rodos, hic salta*, и уз предрасуду да млад глумац можда није кадар да игра сложено главну улогу. Укратко, за Игоа Барина у *Прљавим рукама* ’виђен’ је Стево Жигон, већ звезда на београдском приказивачком небу, а ја сам сматрао да тај лик мора да игра сасвим нови глумац, без искуства, неокрњене вере... Јанкетић ми је, наравно – по природи ствари – био најближи саучесник. Као и ја, све што поседује ставио је на коцку. Улог је био готово – властита каријера. Играли смо на све или ништа. Долазио је на пробе бистрог ока, радознао, срдачан, одлучан у намери да се ништа не оставља за сутра што се може обавити данас. Сваког дана припремљен, концентрисан, лишен таштине. Глумац само на позорници. На сваку пробу с Јанкетићем, редитељ долази с непомућеним задовољством, у напрегнутом очекивању. Претходна проба, грађена у обостраном поверењу, била је плодна, и завршена на на месту с којег је следећег дана могућно даље продирање у материјал. Другим речима, нема прекида и краја у напредовању. Како год било, и сви остали учесници у представи дали су све од себе, уложили су у њу најбољи део своје биографије. Ваљало је, на пример, видети младог Јанкетића суоченог с Тадићем, чија би снага, до краја развијена, развалила сваку позорницу. На очиглед су расли у *duetto* који ће још неколико пута блистати у значајним представама. Главом су разбијена оба зида – *разлоз* представе је убедљиво доказан. А Михаило Јанкетић је постао неприкосновен глумац главних улога, на кога наше приказивачке уметности неће никад престати да рачунају”.⁹

⁹ Драшковић Боро. Михаило Миша Јанкетић „глумац с тајном”. *Часопис СЦЕНА&ТЕАТРОН* 130/131 (50 година Стеријиног позорја, ауторски текст). Београд 2005, стр. 102.

„Мислим да моја популарност долази највећим делом са ТВ, а конкретно због разлога што својим улогама одражавам лик младог човека код нас и младог човека уопште... Мени лично је драго што сам се васпитавао по класичном хијерархијском систему и пробијао се до свог места... Ми сви волимо много да кукамо, да се жалимо на услове и да очекујемо од другог помоћ. Мало смо самоиницијативни, самодисциплиновани, прецењујемо властите вредности. Дубоко сам уверен да се праве вредности увек, у свакој друштвеној средини могу потврдити. Мој пут је код мене створио навику да је свака улога прилика за доказивање, за напредовање и развијање... Време талента је прошло, мислим на глумце само талентом обдарене. Сада је глума

комплекснија, мора да се ради, изграђује, уздиже... Улога Игоа је мени веома драга, играм већ 54 представе и то сваки пут са великим одушевљењем и узбуђењем... Бити добар не значи бити слаб. Иго је добар човек, али човек који је успео да у себи избори осећање дужности и да због њега лиши живота човека, који му је лично драг, жртвујући свој живот што је њему прелевантно. Моје уверење је да се воли оно што се управо ствара... Мени је најдражи онај први период упознавања и тражења себе у личности, период финог страха и ризика, када се заправо сав рад и све остало што наш живот носи са собом огледа у једном моменту... Радим на почетној фази Масеове комедије и веома сам заокупљен ликом који представљам и то не само што је то врста улоге коју до сада нисам тумачио... мислим да овом улогом хватам нешто што би могло допринети изградњи мог сопственог стила игре, човек стално трага!"¹⁰

„Готово да нема представе на репертоару ЈДП у којој не игра Миша Јанкетић, у трци између позоришта, радија, филма и телевизије, нађе времена и за спорт. Аматерски. Као пионир био је првак Београда у стрелаштву, добио је златну медаљу... Поред лова и риболова, Миша је веслао, јахао, бавио се атлетиком, тренирао бокс у Црвеној звезди, привлачи га и карате. Између две пробе у позоришту, Миша нам је показао неколико боксерских, рвачких и мачевалачких егзибиција. За противника је одабрао најбољег пријатеља и колегу Михаила Костића Пљаку, у свим спортским играма јединог достојног противника”.¹¹

„Популаран глумац не жели да буде популаран, иако десет година континуирано ради на три глумачка фронта... Црногорац сам, рођен у Новом Саду, а читав живот до 32 године, колико сада имам, провео сам у Београду... Лик који тумачим само је супарник с којим се расправљам, слажући се или не са његовим идејама. Глумачки посао је тежак, одговоран и права је срећа ако га човек обавља добро, а не продаје своју кожу популарности. Глумац мора у сваком послу поново потврђивати себе... Ишао сам из посла у посао, па се до јучер накупило 20 снимљених филмова, двоструко више улога у драмама на ТВ, те стални ангажман и обавезе у позоришту које ме је лансирало... Као самац осећам се млађим, чини ми се да имам крила, немам обавеза. Иако сам у средишту културних збивања у Београду, живим прилично изван тога света. Имам узак круг пријатеља и посећујем две кафане *Жубор цвећа* и *Клуб*. Што сам једноставнији и истинитији, то сам за околину необичнији. А то ми опет осигурава посао од 14 сати сваког дана... Мало царство књига, слика и записаних анегдота популарног Јанкетића пренесено је у гарсоњеру коју је глумац добио од Фонда за културу и уметност...”¹²

„Глумац ЈДП Миша Јанкетић био је пред дилемом: да ли да овог лета оде у Пулу као протагониста филма Жике Митровића *Убиство*, или да прихвати стипендију британске амбасаде у Београду. Шекспир је превагнуо! Рекао је Миша пред одлазак у Лондон, где ће провести четири недеље”.¹³

¹⁰ Б. Т. А. „Стварање свог стила”. *Сусрећ* Београд. 21. фебруар 1968.

¹¹ „Не дирајте Мишу!”. *Радио Ревизија* Београд. 18. децембар 1969.

¹² Михаловић Т. „Супарник својих ликова”. *Арена* Загреб. 23. јануар 1970.

¹³ „Шекспир важнији од *Убиства*”. *Експрес* Београд. 11. јул 1970.

Данїонова смрт,
ЈДП, 1963.

Чигаћа проба,
Прлаве руке, ЈДП, 1966.

Кријика о њозоришним улогама Михаила Јанкеџића

- *Прљаве руке (1966); Слободан Селенић, Борба, 22. новембар 1966.*

Миша Јанкеџић у улози Игоа имао је задатак који би и далеко искуснији глумац тек уз велики труд тако успешно решио. *Праве руке* су драма о Игоу коју увек „украде“ Одерер. Поред тога, ни једна улога неће вући глумца на психологизирање више него ова. Јанкеџић је знао да игра и другу, врло значајну, али ипак другу, виолину у оркестрираној аргументацији Сартрове мисаоне симфоније, и да маниром и гестом унесе нешто од ритма своје генерације у сукоб са стаменом логиком Одерерове партијности.

- *Обична љрича (1969); Бр. Милошевић, Борба, 11. март 1969.*

Тумачи главних улога, Стево Жигон и Миша Јанкеџић, доминирали су сценом у најбољем смислу те речи... Миша Јанкеџић је успешно успоставио развојну линију лика смушеног провинцијалца и начитаног, али неталентованог успаленика који се претвара у безобзирног, хладног пословног човека.

- *Обична љрича (1969); Мухарем Первић, Полијика, 12. март 1969.*

Једну од својих најбољих улога остварио је Миша Јанкеџић као Александар Адујев. Не ништећи основно романтично језгро карактера, Јанкеџић нам је омогућио да се смејемо младићевим наивностима и недоследностима, али да се опоменемо његовом неуморном способношћу да воли, да се замислимо над његовом резигнацијом. Речју, Јанкеџић је изванредно суптилним дистанцирањем од Александра Адујева, са сензибилитетом модерног глумца, успео под знаком благе ироније и хумора да учини сценски прихватљивом, привлачном и занимљивом за романтичну душу коју је, како кажу, савремени свет одавно изгубио.

- *Обична љрича (1969); М. Мирковић, Ексџрес, 10. март 1969.*

Ношени причом, и више од њених згода и непогода, тумачили су Стево Жигон „велеграђанина“ Петра Ивановича

и Миша Јанкеџић „провинцијалца“ Александра Адујева. У глумачком обликовању, мајсторском смењивању одбојности и лицемерја, у подмуклом разбацавању туђих и својих илузија, и Жигон и Јанкеџић деловали су шармантно и убедљиво, не престајући да чувају обичност историје својих младости и необичност спонтаног глумачког израза који се оркестарски богато прелива преко рампе. То је изузетно уиграна, модерна и поетична драма, достојна Хамлета и Хорација!

- *Кад су цвећале џикве (1969); М. Мирковић, Ексџрес, 8. октобар 1969.*

Љубу Сретеновића, боксерског шампиона и душановачког мангупа у широком, уверљивом заносу, тумачи Миша Јанкеџић. Мајстор и јунак ринга, Љупче Шампион је играчка у стихији периферије. Он не управља својом младошћу, него други управљају њоме. Он не креира свој живот, него се препушта прљавим водама, немирима... Миша Јанкеџић је удахнуо живот, један виши, душевнији и немилосрднији живот не само Врапчету, него и вршњацима, каквих можда данас има много више.

- *Кад су цвећале џикве (1969); Жарко Јовановић, Вечерње новосџи, 8. октобар 1969.*

Миша Јанкеџић, у улози Љубе Шампиона, био је и конкретна људска судбина и симбол промашене младости. Својом појавом, кретањима, еластичношћу тела, суптилним скривањем емоција, које се тек назире негде дубоко у њему, као закопана ватра, Јанкеџић је исказао драму Љубе Шампиона, без остатка, као цвеће зла, са димензијама пуне упечатљивости.

- *Кад су цвећале џикве (1969); Мухарем Первић, Премијера, 1978, сџр. 162.*

У глумачкој екипи какву би пожелео сваки редитељ, истицали су се Љубиша Јовановић као отац Андра, Љуба Тадић као пуковник Перишић и носилац главне улоге Љубе Сретеновића Врапчета, Миша Јанкеџић... Лик и судбину

Љуба Тадић и Михаило Јанкетић,
Кад су цвећале тикве,
ЈДП, 1969.

боксерског шампиона са Душановца са изванредном сигурношћу и свестраношћу дао је Миша Јанкетић, откривши нам иза дасованске масе Љубе Врапчета лик другара, брижног сина, нежног брата, великог „нецивилизованог“ патриоту, једну ваљаност која није успела да се докаже и оствари.

- *Кад су цвећале тикве (1969); Владимир Сјаменковић, Позориште у драматизованом друштву, 1987, сир. 126*

По себи се разуме да редитељ не би успео да створи тако значајну представу да није сарађивао с глумцима који су умели да прикажу и типско обележје ликова, и њихову индивидуалну, интимну драму... Неки од њих су постигли више: прикривали су недостатке комада, ублажавали повремену индиспонираност редитеља... Миша Јанкетић је једно у основи неприпремљено убиство преобразио у неку врсту ирационалног акта у коме јунак своди рачуна сам са собом.

- *Злочин и казна (1971); М. Мирковић, Експрес, 20. март 1971.*

Сложени уметнички и физички задатак у улози сиромашног студента Раскољникова, који убија бабу зеленашицу да би дошао до новца за несебична добротина, носио је успешно Миша Јанкетић, и структуром и одблеском сваког тренутка. Ни понизан пред силом, ни срећан пред сло-

бодом, незаражен снобизмом, ни претучен сусретом са драгим бићима, овај Раскољников је растао пред нама у свој својој психофизичкој сложености не дајући маха спољној раздражљивости и артистичким ефектима. Сав усредсређен, узнемирен у свакој реплици, погружен и побуњен истовремено, без лакомислености у *мери говора и ћутања*, Јанкетићев Раскољников је показивао трауме и пукотине кроз зрелу и заобљену глумачку фигуру. Ваља похвалити и његово саосећање не само за личности које тражи или одбија, него и његово балансирано општење са свим тим људима беде и богаства, заиста су блистави драмски токови, *дубоко у лику и колоритно лични*.

- *Злочин и казна (1971); Жарко Јовановић, Вечерње новости, 20. март 1971.*

Побуну Раскољникова, његово закорачење у амбис и покушај да се пробију норме и кодекси света, Миша Јанкетић је протумачио као кружни ток сваке узалудне побуне у поретку апсурда. Прихватање кривице је спас: Јанкетић расуло Раскољникова завршава на коленима, клањајући се свеколикој патњи човековој. Исказујући се кроз грч очију, тела, душе, мени се учинило да Јанкетић, при том, у рукама носи и бол и побуну и кривицу. Зато је његов Раскољников поседовао естетичку дубину злочина. И зато узвикујем: велика креација, браво Мишо!

- *Злочин и казна (1971); Слободан Селенић, Борба, 22. март 1971.*

Нема сумње да је главни лик романа и у истој мери Беловићеве драматизације Раскољников, и подједнако је сигурно, макар што се мог утиска тиче, да је Јанкетић овај изузетно компликован и тежак задатак одлично обавио. Он потпуно влада ликом, он зна шта хоће с њим у сваком тренутку представе, он лепо, паметно развија идеју Достојевског не западајући у умовање које би се одвојило од Раскољниковљевог људског, хуманог тотала... Најбоље сцене представе остварио је Јанкетић у саигри са Тадићем. Чудна, готово мистична везаност иследника за жртву, магнетска снага којом Порфирије, као светло мушицу, привлачи убицу, врста прећутне завере са неким готово обредним, ритуалним, архетипским особинама, постаје невероватно пластична и упечатљива у изузетно хармоничној игри двојице одличних глумаца. Баш у сценама Раскољникова и Порфирија уметност глумца и уметност сцене достижу оне највише нивое до којих позориште може да се вине.

• ***Злочин и казна (1971); Мухарем Первић,
25. мај 1971.***

У интелегентном Јанкетићевом тумачњу, Раскољников је интелектуалац-побуњеник који се из horsokoaka у који је запао настоји изабавити „праведним” убиством да би се кроз муке и испаштања „преступничке свести” препородио и поново нашао у сопственом болу. Јанкеићев Раскољников је с грозничавом преданошћу и опседнуто следио преступ и своју мисао о преступу, и можда је овом страдању, поред свега што је оно у себи носило, и што је Јанкетић у њега унео, недостајало величине, јер му је недостајало дивљине, демонства, стравичности и заумства. Присутне у њему, нежност и цинизам, мржња и љубав, охолост и понизност, наполеонство и самопонижење, чистота и „носталгија према прљавштини”, све ове двополности нису максимално коришћене, чиме би се лику, заправо његовом гледишту, придодало у значају, важности и обухватности. Био је то умно и рационално, без ситних мана „прављен” Раскољников, који је своје најбоље тренутке имао у сценама с иследником, Порфиријем Петровичем Љубе Тадића, са Соњом Мармеладовом Неде Спасојевић, са Пољенком Драгана Калабе.

• ***Злочин и казна (1971); Владимир Сїаменковић***

Јанкетић је донео Раскољникова помоћу сведеног, антиромантичарског поступка, строгих изражајних средстава, глуме чија нас је економичност просто фасцинирала. У његовој интерпретацији, Раскољников је имао привремен, контрадикторан карактер, калеидоскопских као и дуга шарену душу, пролазио је кроз најразличитије емотивне и моралне мене. Јанкетић је извео пред нас једног располућеног човека, с нездравим претензијама, чија је слобода од самог почетка побеђена тајном унутрашњом болешћу: његовом самовољом. У суштини, Јанкетић нам је приказивао историју остваривања једне слободе из које проклијава семе смрти.

• ***Трамвај звани жеља (1973); М. Мирковић,
Експрес, 28. мај 1973.***

Миши Јанкетићу је све полазило за руком: од карташког стола до жестоког мушког ридања. Стенли Ковалски је херој анонимне периферије и херој у својим властитим очима. У тренуцима сумануте поезије он је херој и за своју свастику... Јанкетићев Стенли је изузетно животан, уверљив, директан, једноставан и пун. Обрачун са илузијама изводи као боксер, а рачун у властитом гнезду плаћа као поштени радник. Социјално маркантан, психолошки узаврео, он не обмањује ни својим карактером ни својим начином глуме... То

Михаило Јанкетић и Радмила Радовановић Андрић,
Трамвај звани жеља, ЈДП, 1973.

је једна од најбољих улога виђених у Југословесном драмском позоришту у његових двадесет и пет година!

• ***Трамвај звани жеља (1973); Јован Хрисић,
Позориште, йозориште, 1977, сїпр. 50***

Миша Јанкетић играо је Стенлија Ковалског са много више простудираних психолошких и физичких прелива, непосредно и упечатљиво, без својих опасних маниризама лирског и неодољивог Адониса... Он није био мушко божанство које видимо како у неким тренуцима постаје беспомоћан дечак, већ дечак који игра улогу мушкарца, и који се у њој не сналази до краја. Његова улога била је заокружена, зрела и озбиљна глумачка целина.

- ***Трамвај звани жеља (1973); Пејтар Волк, Позоришне кријишке, сџр. 96***

Стенли Мише Јанкетића представља пријатно и доста дуго чекано преображење. Врло рано је стекао сценску сигурност, маниризовао је своју сентименталну говорну фактуру, стилизовао покрет и почео да ужива у понављању. Вероватно под утиском филма, оснажио је у себи жељу за оригиналнијим изразом и играо препорођен: природан у говору и покрету, робустан, гласан, убедљив али уз све то и прилично комплексан, човек који живи свој живот и бори се за њега ризукујући да све изгуби.

- ***Вучјак (1974); Мухарем Первић, Полићика, 20. мај 1974.***

Крешимир Хорват Мише Јанкетића указује се, прво, као књишки побуњеник чија је грозничава унутарња ватра проблематична... Извесна извештаченост, као последица настојања да се ова личност драматизује спољним средствима, да се интензитет и распон младићеве побуне досегне кроз *физичко*, не пада само на „душу“ глумцу већ и редитељу Дину Радојевићу. Тешкоће из предигре Јанкетић је са успехом пребродио у сценама са школским одбором и Маријаном Маргетић.

- ***Вучјак (1974); Жарко Команин, Вечерње новосџи, 29. мај 1974.***

Село Вучјак са чађавим гредама, мраком, завијањем вукова и ветра, Вучјак са блатним путевима и људима. У такав Вучјак улази ратни повратник и интелектуалац Крешимир Хорват да би доживео још један пораз, у низу падова којима се не само Хорват враћа. А узалудног Хамлета Хорвата, кога је стварност Вучјака смотала међу своје глибаве ноге, тумачио је Миша Јанкетић са оном страшћу, мером, сведеношћу и чистотом побуне, која се ослободила сваке насилне идеолошке наслаге и дивно засела у воде живота и смрти.

- ***Зврчак (1975); Дејан Пенчић Пољански, Оишило у (в)ејшар, сџр. 81***

За редитеља (Радослава Дорића) је *Зврчак* само добар повод да глумци покажу комичарски нерв. Добијену шансу, Иван Бекјарев и Миша Јанкетић одлично користе... виђен је и, у односу на његова досадашња остварења сасвим другачији Миша Јанкетић. Лежеран и шармантан, ослобођен грча. Задовољство је било гледати оба глумца како се надмећу који ће боље пласирати реплику.

- ***Авејши (1979); Јован Хрисићић, Позоришије, йозоришије 2, 1982, сџр. 164***

У улози Освалда, Миша Јанкетић успео је да се ослободи својих познатих маниризама неодољивог младића и да сложену и пуну опасности улогу Освалда одигра апсолутно модерно, што значи да нам ниједног тренутка није досађивао натуралистичком сликом своје болести, да није вештачки драматизовао болест и да није над њом јадиковао. Човек и болест у човеку, писла је Исидора Секулић, то су два човека. У Јанкетићевом Освалду видели смо како се та два човека боре један с другим, на живот и смрт, али без труни патетике.

- ***Покојано дејше (1980); Дејан Пенчић Пољански, Оишило у (в)ејшар, сџр. 247***

Миша Јанкетић каквог београдска публика није упознала: у карактерној улози, без грча, у правом глумачком доживљају спојеном са технички виртуозно урађеним пужењем и скакутањем Бредлија са његовом дрвеном ногом.

- ***Колубарска бићика (1983); Јован Хрисићић, Позоришни рефератји, 1992, сџр. 184***

У најбуквалнијем смислу, представу су на својим плећима изнели Миша Јанкетић као Живојин Мишић и Предраг Лаковић као Тола Дачић. Иако му је драматизатор одузео најлепши текст-реченицу: „Куда бежите? Мала смо земља да можемо да бежимо“, Јанкетић је играо у великом распону од блиставог војсковође до *народског човека*, од селачета до генијалног команданта, и савладао је тај распон. Његове реплике зачас су могле да се претворе или у патетичне тираде, или у лажне мелодрамске поетичности, или у усижани пастиш народне мудрости. Што се то ниједног тренутка није догодило, заслуга је Јанкетићевог сигурног владања улогом чија је опасна места непогрешиво умео да избегне.

- ***Колубарска бићика (1983); Владимир Сџаменковић, НИИ, 8. јанура 1984.***

Добијамо нове доказе о несвакидашњем мајсторству двојице глумаца – Предрага Лаковића и Мише Јанкетића – који, први у улози Толе Дачића, а други док игра војводу Мишића, успевају да им публика без резерве верује, да се у потпуности уживи у судбину два жива, опипљива, занимљива лика. Јанкетић доминира представом. Игра самопоуздано, строго контролише емоције, сабија их унутра, где оне кључају. Избегава сваки патетичан тон, сваки потез без покрића. Његов израз је култивисан, изнутра драматичан, сугестиван, изнутра драматичан, сугестиван у сваком погледу...

- *Колубарска биџика (1983); Пејџар Волк, После ѿзорииџа, 1993, сџр. 103/104*

Праве вредности представе ваља тражити у призорима везаним за војводу Миџића и његово вођење Колубарске битке. Захваљујући изузетно зрелој, надахнутој и упечатљивој игри Миџе Јанкетића догађаји се згушњавају у праву херојску драму изражену веома економично и болно кроз елементарне емоције, унутарње сукобе и откривање оне не-савладиве снаге народа да одбрани своје право на слободу и сам живот. Изворна креација даровитог глумца!

- *Пуџујуће ѿзорииџе Шоџаловић (1985); Феликс Паиџић, Вечерње новосџи, 14. окџобар 1985.*

Ту су одлични Миџа Јанкетић, у улози у којој откривамо ново лице његове глуме, па Бранка Петрић, у зрелој чврстини и изражајности.

- *Пуџујуће ѿзорииџе Шоџаловић (1985); Милуџин Миџић, Борба, 18. окџобар 1985.*

Миџа Јанкетић и Бранка Петрић свом богатом глумачком опусу додали су два нова, особена и зрела глумачка остварења.

Бранка Петрић и Михаило Јанкетић,
Пуџујуће ѿзорииџе Шоџаловић, ЈДП, 1985.

- *Пуџујуће ѿзорииџе Шоџаловић (1985); Далибор Фореџић, Одјек, 15. новембар 1985.*

Бранка Петрић као Гина и Миџа Јанкетић као Благоје успјели су не само карактерно и типолошки сугестивно назначити своје ликове, већ и рескост њихова изражаја преточити у непатворену, пучку хуморност, постижући најдубљу и најизравнију комуникацију с гледалиштем.

- *Пуџујуће ѿзорииџе Шоџаловић (1985); Владимир Сџаменковић, НИИ, 1985.*

Између тих фигура стоје два опречна људска пара, у тумачењу истинских мајстора глуме, Миџе Јанкетића (Благоје), Бранке Петрић (Гина), Милоџа Жутића (Василије) и Ђурђије Цветић (Јелисавета), који представу њишу на деликатној граници између веристичког и театралног, између истине свакодневног и онога што о човеку каже његова патетичност. Свака од те четири улоге је бриљантно одиграна.

- *Нечасџиви на Филозофском факулџетейу (1985); Владимир Сџаменковић, Позориџије у драматџизованом друџиџву, 1987, сџр. 260*

У представи игра одабрана глумачка екипа, све сам мајстор до мајстора. Подједнако добри су и тумачи главних рола, Миџа Јанкетић (Мартиновић), Шпиро Губерина (Блажек) и Раде Марковић (Фауснер)... Многи од њих заиста су одлични. Јанкетићева глума је до те мере сугестивна да просто имате утисак да је неко из гледалишта непозван законрачио у представу.

- *Комуниџтички рај (1986); Пејџар Волк, После ѿзорииџа, 1993, сџр. 171*

Комуниџтички рај би требало да буде ауторово виђење почетка устанка и револуције у нашим крајевима. Своје сећање тако повезује са Манасијом фурунцијом, који се појављује у првим данима окупације са прикуљеним оружјем и групом чудних људи диже устанак. Миџа Јанкетић, својом сигурном и зрелом игром све то чини крајње уверљивим и стварним.

- *Родољуџци (1986); Ласло Веѓел, Полиџиџка, 10. јун 1986.*

И одлична игра осталих глумаца заслужује да буде поменута (Михаило Јанкетић, Миодраг Радовановић...) одликовали су се студиозним грађењем својих улога али још важније

Михаило Јанкетић, Војислав Брајовић, Милош Жутић,
Мирјана Карановић и Дијана Шпорчић.
Родољубци, ЈДП, 1986.

од тога је што у ЈДП-у већ одавно није виђена, у погледу глуме, представа толико усклађеног, јединственог духа.

- *Родољубци (1986); Дубравка Савић, Књижевна реч, јул 1987.*

А насупрот свима, Михаило Јанкетић дискретно убедљиво износи улогу беспомоћног резонера Гавриловића.

- *Родољубци (1986); Авдо Мујчиновић, Експрес, 17. јун 1986.*

Михаило Јанкетић, пак, најслабије написану улогу, Гавриловића, која није ништа друго него Стеријин коментар на *ваљашоре родољубља*, артикулисао је снагом великог глумца. Први пут видимо да Гавриловић није улога папирната већ да се од такве улоге може креирати карактер, жив човек од крви и меса.

- *Ревизор (1987); Ласло Веђел, Полиџика, 10. март 1987.*

Градоначелник Михаила Јанкетића је величаштвени сплет страха, честољубивости, насиљништва, немоћи – предочава овог типичног провинцијског моћника малог стила, који своју лењост, тромост, маскира пркошењем.

- *Ревизор (1987); Пејтар Волк, После њозоришћа, 1993, сџр.195*

Градоначелник је груб, ауторитативан, ограничен и надмен... Миша Јанкетић се у наставаку предаје веровању у своје сопствене обмане и долази до готово новог лика и то оног правог!

- *Ревизор (1987); Јован Христић, Позоришни реферати 2, 1996, сџр. 41*

Градоначелника је играо Михаило Јанкетић, и с минимумом глумачких средстава дочарао нам је глупост и сировост паланачког моћника.

- *Клаусџрофобична комедија (1987); Јован Христић, Позоришни реферати 2, 1996, сџр. 68*

Као функционер Јагоша Крај, Михаило Јанкетић стајао је чврсто на земљи, сигуран у своју политичку моћ, безобзиран и циничан у владању људским судбинама које му његов положај допушта, потпуна личност која нам се открива у ставу, ходу, начину говора и покретима усана.

- *Клаусџрофобична комедија (1987); Радомир Пуџник, Полиџика, 15. новембар 1987.*

Јагоша је као претенциозног функционера без идеолошких циљева приказао Миша Јанкетић. Он је нашао низ разлога за правдање лика Јагоша јер ни политичар без убеђења није лишен људских особина и врлина.

- *Звезда на челу народа (1989); Радомир Пуџник, Полиџика, 5. децембар 1989.*

Као партијски активиста који доживљава суноврат напустио је Миша Јанкетић уверљив у тумачењу фраза, савим сведен у слому.

Екипа представе *Клаусџрофобична комедија*,
Звезда театар, 1987.

• ***Зора на истоку (1991); Пејтар Волк, После ѿзоришћа, 1993, сѿр. 295***

Доминантан у овој представи је Михаило Јанкетић својом снажном карактерном игром у лику Спасоја Василића, пензионисаног чувара који своју судбину проживљава кроз однос према напуштеном и одбаченом споменику рођеном брату. Он се одржава физички, али је у њему све сломљено и време са својим слојевима разорено да делује као голмила одбачених ствари. Јанкетић је свестан такве судбине, али стоички подноси, немоћан у својој трагедији да се одупре неумитности догађаја.

• ***Народни ѿсланик (1991); Пејтар Волк, После ѿзоришћа 1993, сѿр. 297***

Мало више уметности и дисциплине морало је да се испољи због опасности од нежељених импликација, а и у односу на стил представе и игру Михаила Јанкетића као Јеврема Прокића. Јер, он игра психолошки продубљено, одмерено,

Јелисавета Сабљић и Михаило Јанкетић,
Народни ѿсланик, ЈДП, 1991.

са нијансама у карактерној комици, доследно и крајње убедљиво. Уверени смо да је према његовој игри требало да се подешавају и остали глумци, јер је понекад долазило до дисхармоније. Нушић не може да промаши. У јеку наших парламентарних и ванпарламентарних бура, у Југословенском драмском позоришту играју *Народној ѿсланика* чије многе реплике одјекују као да нису пре нешто више од стотину година написане, него јуче. А нарочито сцена у којој Јеврем Прокић и Срета Нумера играју генералну пробу будућег Јевремовог наступа у Народној скупштини.

• ***Народни ѿсланик (1991); Јован Хрисић, Позоришни реферати 2, сѿр. 232–233***

Ту сцену, једну од највећих комичних сцена у читавој нашој драмској књижевности, Михаило Јанкетић и Бранимир Брстина играју бравурозно. Јанкетићев Јеврем одједном се претвара у мало и збуњено ђаче које не зна шта ће са собом, сваки час се окреће ка своме учитељу, да затим упре свој од страха разрогачени и укочени поглед у замишљене посланике што седе у својим посланичким клупама – односно у гледалиште, у коме се гледаоци одједном осете као део представе, живну и почну да реагују спонтано, као учесници...”.

• ***Кабаре 011 (1991); Пејтар Волк, У времену ѿролазности, 1999, сѿр. 104***

Рада Ђурићин је нашла праву меру за ову врсту израза који тражи лакоћу, шарм, перфекцију, способност да се из једног расположења улази у ново, извлечи контрасте и драмски детаљи сенче по потреби сетном нијансом... Све то сјајно прихвата Миша Јанкетић који је у изразу сушта супротност јер има рустичну снагу, свој драмски потенцијал интензивније користи, с тим што се темпераментно преображава из једног стања у друго па добија одговарајући израз и намеће жељени смисао игри. Њихови дуети су глумачка надигравања у којима има радости, полета, жеље да се исказе пишчева велика љубав према Београду, али и да сами томе додају своје субјективне коментаре.

• ***Кабаре 011 (1991); Владимир Арсић, Приказивачи вешћина, 2001, сѿр. 179***

Глумица Рада Ђурићин настојала је да сценски прилагоди неке од текстова Моме Капора под насловом *011*. Било је јасно да од тога не може да настане драма; било је чак сумњиво да ли ће се догодити и каква дијалогска форма... Срећна околност је то да су и Рада Ђурићин и Миша Јанкетић добри у своме глумачком занату...”.

- **Генерал Милан Недић (1992); Радомир Пујић, Полићика, 20. април 1992.**

Михаило Јанкетић ваљано је секундирао Стојковићу у улози немачког официра који арогантно и самоуверено говори о силини окупатора. Јанкетић је прецизно дозирао одnose бруталности и лукавости у смеши притиска којима подвргава Недића.

- **Генерал Милан Недић (1992); Пејар Волк, После предсјаве, 1993, сџр. 330**

Централни део представе попуњава ретроспектива догађаја од тренутка кад немачки официр, којег тумачи Михаило Јанкетић са привидним шармом, али и циничном одлучношћу, наговара, захтева и врши притисак на Милана Недића да преузме функцију председника владе у окупираној Србији.

- **Башћа сљезове боје (1995); Владимир Сјаменковић, Крај ушоије и ѡзоришћа, 2000, сџр. 95**

У представи, кад је реч о глуми, доминирају два Јанкетића, отац Михаило и син Марко, први у улози деда Рада, други као унук Бајо. Кроз њихово надметање племенито се допуњавају искреност и промишљеност, спонтаност и искуство. Они су две стране једне исте особе; они нам показују да човек није само ни биолошко ни социјално биће, већ створење с неотклоњивим нагоном да у свакодневном открива и поетско. И баш зато ова представа успоставља изузетно присан контакт с гледаоцима.

- **Мрјве душе (1998); Ксенија Радуловић, Блиц, 8. јун 1998.**

Неколико глумачких бравура чине представу памтљивом. Михаило Јанкетић као спахија Мањилов „са очима слатким као шећер”, апатични добрица који жмирка и смешка се, тавори у учмалој губернији, снужен и немоћан не само да се прилагоди већ и да разуме реалност којој неопредно сведочи.

- **Мрјве душе (1998); Жељко Јовановић, Наша Борба, 9. јун 1998.**

Пре свих, то је Миша Јанкетић, тумач лика спахије Мањилова који је посегао за решењем састављеним од хумористичких елемената и превођења у безазелену карикатуралност свог јунака. Истовремено, Мањилов је био савршено

уклопљен у задатак да на једном месту реализује, како лик конкретног животног аутсајдера, тако и тезе о декаденцији друштва.

- **Мрјве душе (1998); Иван Меденица, Полићика, 9. јун 1998.**

Слична средства наглашене иронијске стилизације у ставу, изразу и кретањима супериорно је користио и Миша Јанкетић у улози Мањилова. Крут став који је био у супротности са нервозним, готово похотним грчењем шака, као и неки необични погледи и осмеси, правили су од Јанкетићевог Мањилова шармантну декадентну фигуру руског спахије-интелектуалца.

- **Мрјве душе (1998); Фелкис Пашић, Дневни Телеграф, 13. јуни 1998.**

Издавају се, као глумачки драгуљи, „душе” Јелисавете Сабљић и Михаила Јанкетића: трома, лукава старица Коробочка, неодољиво комична у својој тобожњој неспретности,

Мрјве душе,
ЈДП, 1998.

Александра Николић, Михаило Јанкетић
и Нада Шаргин, *Нејријашељ народа*,
Народно позориште, 2002.

са глумачком заумношћу једне Рахеле Ферари, и спахија Мањилов, са идиличним маштаријама у празној глави, лик од којег Јанкетић, с младалачком свежином и мимо свог „фаха“, гради такође неодољив комични карактер.

- *Нејријашељ народа (2002); Жељко Јовановић, Блиц, 24. јун 2002.*

Прочито треба имати у виду лакоћу с којом се Миша Јанкетић сналазио у улози др Стокмана, тог борца за развешавање магле из мочварних предела људске пакости, малограђанштине и свепрожимајуће глупости, имајући у виду с колико жара је бранио потребу за непрекидном употребом моралног дезифинцијенаса – увек и на сваком месту.

- *Нејријашељ народа (2002); Милушин Мишић, Борба, 29. јун 2002.*

Када је у питању избор глумаца и њихово вођење кроз представу, Драшковић се још једном потврђује као непогрешив мајстор. Михаило Јанкетић је као др Стокман уједно и романтични визионар и жестоки борац, фајтер који не посрће ни под најжешћим ударцима.

- *Смрћоносна мојорисџика (2005); Иван Меденица, Време, 17. фебруар 2005.*

Комичарску бравуру, на моменте мало пренаглашену и самодовољну, пружио је Михаило Јанкетић у улози ситне кафанске уштве, Чика Драгог.

- *Кад су цвећале џикве (2014); Милан Влајчић, Блиц, 27. мај 2014.*

Главни јунак Борине представе Михаило Јанкетић се тада на пола године повукао на село. Сада је у новој верзији режисера Бобана Скерлића поново преузео улогу трагичног Љубе Шампиона. И са 36-чланим ансамблом оставио дубок траг.

Чика Драги, *Смрћоносна мојорисџика*,
Атеље 212, 2005.

Фото: А. Анђић

- ***Кад су цвећале тикве (2014); Ана Тасић, Полићика, 26. мај 2014.***

У улози старијег Љубе, као наратора и коментатора који наступа из будућности, налази се упечатљиви Миша Јанкетић. Његова сценска појава је врло сугестивна за себе, док је на значајском плану битна јер уводи у особну ностал-

Милош Биковићем и Михаило Јанкетић,
Кад су цвећале тикве, БДП, 2014.

Фото: Марија Иванишевић

гију, због временске дистанце коју његова појава успоставља. Укључивање линије будућности на специфичан начин истањује патње садашњости, јер ствара свест о томе да ће трагедија из презента једном бити прошлост.

- ***Краљ Бейџанове (2018); Горан Цвејковић, Данас, 10. април 2018.***

Срећом, ту се убрзо појављује једини озбиљно простудиран и паметно постављен лик старог Крнеца, Максвог осиромашеног оца, сада већ пијанца и скитнице без достојанства. Овај истински лик одлично је, са пуно трагичног схватања ситуације и минималистички чисто одиграо уверљиви Михаило Јанкетић.

- ***Краљ Бейџанове (2018); Теофил Панчић, Време, 12. април 2018.***

Парадоксално или не, овакав Јездић је и адут и потенцијална осетљива тачка представе: други га не прате – бар не на премијери – ни приближно сличном снагом, убедљивошћу и умећем, осим изванредних минијатура Михаила Јанкетића у улози пораженог, похараног, опијеног, у све појмове убијеног старог Крнеца. Та сценска снага ове двојице наједном наглашава анемиčnost, беспотребно-лажну преиграност или пак тромост већине осталих.

Михаило Јанкетић и Никола Ракочевић,
Краљ Бейџанове, ЈДП, 2018.

Фото: Ненад Петровић

Улоге у њозоришћу

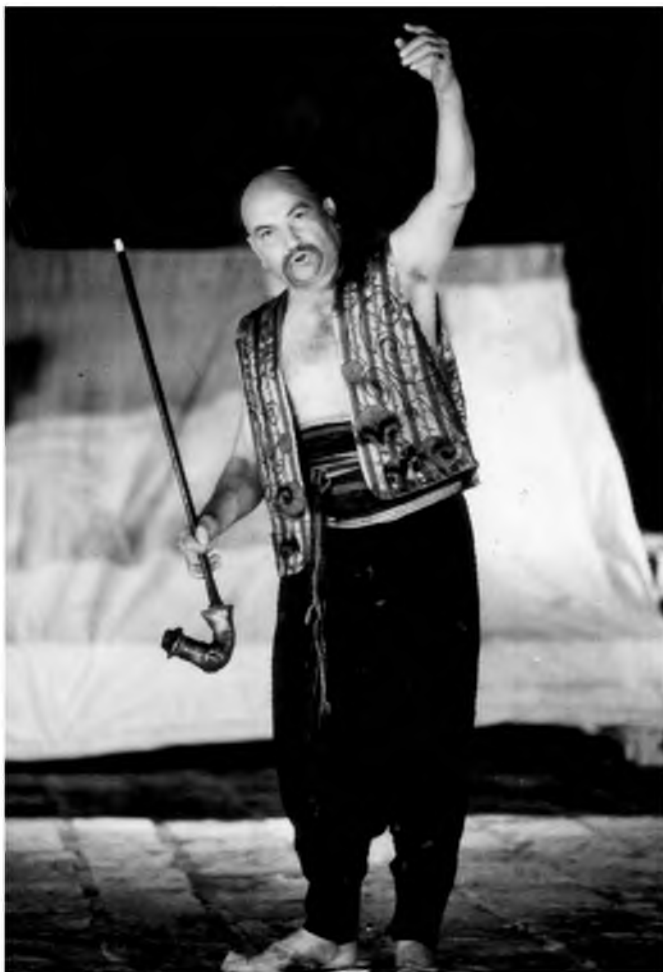
Југословенско драмско њозоришће

1. Дописник, *Да ли је њосћојао Иван Иванович* (Н. Хикмет /М. Беловић), премијера: 11. новембар 1959.
2. Млади лекар, *Сћеница* (В. Мајаковски/М. Беловић), премијера: 25. новембар 1960.
3. Трећи гласник, *Ричард Трећи* (В. Шекспир/Мата Милошевић), премијера: 21. јануар 1961.
4. Црнац, Агент, *Талац* (Б. Биен/М. Беловић), премијера: 29. март 1961.
5. Човек који се највише боји/Син Уроша Бабовића, *Оћкриће* (Д. Ђосић/М. Милошевић/П. Бајчетић), премијера: 26. мај 1961.
6. Мејсон, *Идеалан муж* (О. Вајлд/М. Беловић), премијера: 22. октобар 1961.
7. Милош, *Саћурица и шубара* (И. О. Сремац/М. Беловић), премијера: 8. април 1962.
8. Волтманд, *Хамлеј* (В. Шекспир/М. Милошевић), премијера: 9. јун 1962.
9. Фра Рагислав, *Проклећа авлија* (И. Андрић/М. Милошевић), премијера: 2. децембар 1962.
10. Бошко Југовић, *Бановић Сћрахиња* (Б. М. Михиз/М. Милошевић), 27. фебруар 1963.
11. Затвореник, *Данићонова смрт* (Г. Бихнер/М. Беловић), премијера: 18. април 1963.
12. Лекар, *На рубу ѡаметии* (М. Крлежа/М. Милошевић), премијера: 24. октобар 1963.
13. Лав, *Сан лејње ноћи* (В. Шекспир/М. Беловић), премијера: 23. јануар 1964.
14. Де Ломбардемон, (Ц. Вајтинг/П. Бајчетић), премијера: 12. март 1964.
15. Андрија, *Балада о аждаји и јунаку* (В. Вучо/А. Борђевић), премијера: 19. март 1964.
16. Други чиновник, *Мртве душе* (Н. В. Гогољ/М. Милошевић), премијера: 20. октобар 1965.
17. Други гост, *Иванов* (А. П. Чехов/Ј. А. Завадски), премијера: 17. март 1966.
18. Јаков Лептев, *Јећор Буличов* (М. Горки/М. Милошевић), премијера: 9. јун 1951. (Јанкетић од 1966).
19. Гиле, *Наши синови* (В. Ј. Марамбо/М. Беловић), премијера: 29. мај 1966.
20. Иго, *Прљаве руке* (Ж. П. Сартр/Б. Драшковић), премијера: 19. новембар 1966.
21. Ордулф/Момо, *Хенрик Четврти* (Л. Пирандело/Б. Драшковић), премијера: 12. април 1967.
22. Крешо, *Клара Домбровска* (Ј. Кулунџић/М. Милошевић), премијера: 15. јун 1967.
23. Урош Немањић Пети, *Смрт Уроша Пећоћ* (С. Стефановић/М. Беловић), премијера: 11. новембар 1967.
24. Предикан, *Не ићрај се љубављу* (А. Де Мисе/Ј. Путник), премијера: 13. март 1968.
25. Федон, *Одбрана и Сокраћова смрт* (Платон/Б. Борђевић), премијера: 30. септембар 1968.
26. Егист, *Аћамненон* (Есхил/Т. Танхофер), премијера: 14. новембар 1968.
27. Александар Адујев, *Обична ћрича* (И. А. Гончаров/М. Беловић), премијера: 8. март 1969.
28. Љуба Сретеновић-Врапче, *Кад су цвейтале ћикве* (Д. Михаиловић/Б. Драшковић), премијера: 6. октобар 1969.
29. Едип, *Паклена машина* (Ж. Кокто/Б. Плеша), премијера: 19. март 1970.
30. Балтазар, *Освајач* (А. Хинг/М. Маричић), премијера: 20. новембар 1970.
31. Раскољников, *Злочин и казна* (Ф. М. Достојевски/М. Беловић), премијера: 18. март 1971.
32. Јуда, *Како је Јуда издао Христја* (И. А. Ненадић/М. Беловић), премијера: 13. октобар 1972.
33. Стенли, *Трамвај звани жеља* (Т. Вилијемс/Р. Дорић), премијера: 21. април 1973.
34. Крешимир Хорват, *Вучјак* (М. Крлежа/Д. Радојевић), премијера: 25. мај 1974.
35. Кнез Сергеј Петровић Сокољски, *Младић* (Ф. М. Достојевски/С. Жигон), премијера: 13. април 1975.
36. Жан, *Зврчак* (В. Лану/Р. Дорић), премијера: 22. јун 1975.
37. Попива, *Дундо Мароје* (М. Држић/М. Беловић), премијера: 3. април 1976.

Љубиша Јовановић, Михаило Јанкетић и Радмила Ђуричин,
Освајач, ЈДП, 1970.

38. Алесандро ди Медичи, *Лоренџацо* (А. Де Мисе/ Б. Плеша), премијера: 4. април 1978.
39. Освалд Алвинг, *Авети* (Х. Ибзен/А. Огњановић), премијера: 15. март 1979.
40. Борис Аненков, *Праведници* (А. Ками/Д. Јовановић), премијера: 17. мај 1980.
41. Бредли, *Покойано дете* (С. Шепард/Е. Хејстинге), премијера: 15. јун 1980.
42. Исус, *Некришћен дан* (Ј. Радичков/К. Азарјан), премијера: 14. март 1981.
43. Он, *Крај викенда* (М. Капор/А. Борђевић), премијера: 11. април 1982.
44. Нозел Рембо, *Марайон* (К. Кофортес/М. Беловић), премијера: 17. децембар 1982.
45. Бил Ладари, *Терористи* (И. Иредински/Ј. Братковски), премијера: 4. новембар 1983.
46. Војвода Живојин Мишић, *Колубарска бијка* (Д. Ђосић, драматизација Б. М. Михиз/А. Јовановић), премијера: 29. децембар 1983.
47. Благоје Бабић, *Пућујуће позориште Шојаловић* (Љ. Симовић/Д. Мијач), премијера: 10. октобар 1985.
48. Манасије, *Комунистички рај* (А. Поповић/ Б. Мићуновић), премијера: 23. март 1986.
49. Гавриловић, *Родолубци* (Ј. С. Поповић/Дејан Мијач), премијера: 31. мај 1986.
50. Мајор Божић, *Сеобе* (М. Црњански/В. Огњеновић), премијера: 5. новембар 1986.
51. Градоначелник, *Ревизор* (Н. В. Гогољ/Д. Мијач), премијера: 7. март 1987.
52. Војвода Живојин Мишић, *Ваљевска болница* (Д. Ђосић/Б. М. Михиз/Д. Мијач), премијера: 31. јануар 1989.
53. Јеврем Прокић, *Народни посланик* (Б. Нушић/ Д. Мијач), премијера: 15. март 1991.
54. Он, *Кабаре 011* (М. Капор/И. Вујић), премијера: 16. октобар 1991.
55. Витез Тоби Штуцало, *Бођојављенска ноћ* (В. Шекспир/ Ј. Марковић), премијера: 3. јун 1992.
56. Газда Јеврем, *Девојка модре косе* (В. Огњеновић/ В. Огњеновић), премијера: 2. март 1993.
57. Беглер-бег, *Лажни цар Шћејан Мали* (П. П.Његош/ Слободан Стојановић/Д. Мијач), премијера: 24. јул 1993. (копродукција Град театар Будва).
58. Мањилов, *Мртве душе* (Н. В. Гогољ/Д. Мијач), премијера: 6. мај 1998.
59. Одерер, *Прљаве руке* (Ж. П. Сартр/Р. Миленковић), 26. јун 2000.
60. Иван Петровић Восмибатов, *Шума* (А. Н. Островски/Егон Савин), 27. децембар 2005.
61. Луиђи, *Болест породице М* (Ф. Паравидино/Л. Запија), премијера: 19. октобар 2006.
62. Обрад Борђевић, *Тако је морало бити* (Б. Нушић/ Е. Савин), премијера: 6. јун 2007.
63. Импресарио, *Дон Кристи* (В. Огњеновић/В. Огњеновић), премијера: 6. октобар 2007. (копродукција Град-театар Будва, премијера: 18. август 2007).
64. Старац из Елдорада и Газда, *Кандид или ојштимизам* (Ф. М. А. Волтер/А. Поповски), премијера: 14. новембар 2008.
65. Хју, *Превођење* (Б.Фрил/Д. Мијач), премијера: 2. март 2009.
66. Зејвер Кесиди, *У мочвари* (М. Кар/Е. Савин), премијера: 10. мај 2009.

Беглер-бег,
Лажни цар Шћейан Мали,
копродукција ЈДП-Град театар Будва, 1993.

67. Отац, *Хадесфилд* (У. Шајтинац/А. Чизхолм), 26. фебруар 2005. (Јанкетић од 7. марта 2012).
68. Крнец, *Краљ Бейјајнове* (И. Цанкар/М. Нешковић), премијера: 3. април 2018.

Ашеље 212.

1. Орест, *Електира 69* (Д. Киш/З. Ристановић), премијера: 12. новембар 1968.

2. Клод, *Коса* (Ц. Рагни, Ц. Радо/Мира Траиловић), премијера: 19. мај 1969.
3. Чика Драги, *Смртоносна моттористика* (А. Поповић/Е. Савин), премијера: 15. фебруар 2005.
4. Пепо, *Баз маске* (С. Вечански/М. Манојловић), премијера: 20. март 2007.
5. Андрија Гавровић, *Мајица* (Г. Петровић/Р. Бурхан), премијера: 12. март 2011. (Од 30. јануара 2012)

Београдско драмско позориште

1. Шаманов, *Прошлог лећа у Чулимску* (А. Вампилов/С. Салетовић), премијера: 28. децембар 1979.
2. Иван Бужек, *Кај сад?* (Б. Радаковић/Е. Савин), премијера: 11. мај 2003.
3. Стари Љуба Сретеновић-Врапче, *Кад су цвешале њикве* (Д. Михаиловић/Б. Скерлић), премијера: 24. мај 2014.

Народно позориште Београд

1. Касвер Мерл, *Сћаливање удовица* (Ј. Гразер/Ивана Вујић), премијера: 20. април 1985.
2. Професор Вебер, *Милева Ајнштајн* (В. Огњеновић/В. Огњеновић), премијера: 30. октобар 2001.
3. Др Стокман, *Непријатељ народа* (Х. Ибзен/Б. Драшковић), премијера: 16. јун 2002.

Кад су цвешале њикве,
БДП, 2014.

Фото: Марија Иванишевић

4. Михајло Павловић, *Сабирни центар* (Д. Ковачевић/Б. Ђуровић), премијера: 29. децембар 2003.
5. Иван Романовић Чебутикин, *Три сесције* (А. П. Чехов/В. Огњеновић), премијера: 5. мај 2006.
6. Ераст Громилов, *Таленти и обожаваоци* (А. Н. Островски/С. Салетовић), премијера: 5. фебруар 2008.
7. Тиресија, *Антигона* (Софокле/Ј. Марковић), премијера: 30. децембар 2012.

Звезда течајар, Београд

1. Мартиновић, *Нечастиви на Филозофском факултету* (И. Брешан/В. Огњеновић), премијера: 1. април 1985.
2. Јагоша Крај, *Клаустрофобична комедија* (Д. Ковачевић/Д. Ковачевић), премијера: 6. новембар 1987.
3. Витомир, *Звезда на челу народа* (М. Новковић/В. Лазић), премијера: 19. новембар 1989.
4. Спасоје Василић, *Зора на истоку* (Г. Михаић/Ј. Марковић), премијера: 28. јануар 1991.
5. Немац, *Бенерал Милан Недић* (С. Ковачевић/Ј. Павић), премијера: 12. април 1992.
6. Џо, *Брзина таме* (С. Тешкић/Б. Поповић), премијера: 26. новембар 2006.

Мало позоришће „Душко Радовић”

1. Краљев брат, *Вийешика времена* (Р. Павловић/Р. Дорић), премијера: 13. јануар 1990.
2. Дјед Раде, *Баиша сљезове боје* (Б. Ђопић, С. Копривица/М. Караџић), премијера: 18. мај 1995.
3. Милош Обреновић, *Милош велики-књаз српски* (М. Витезовић), монодрама, 1996.

Позоришће на Теразијама

1. Ришеље, *Три мускејара* (А. Дима Син, М. Розовски/А. Товстоногов), премијера: 11. децембар 1992.

Позоришће „Славија” Београд

1. Др Филиповић, *Дамин гамбији* (Д. Цветић/Ј. Павић), премијера: 10. март 2001.

2. Милош Обреновић, *Милош велики-књаз српски* (М. Витезовић), монодрама, 1. фебруар 2001.
3. Франкештајн, Борис Карловачки, *Сезона наручених убистава* (Р. Дорић/Р. Дорић), премијера: 14. април 2001.
4. Филип, *Како се узме* (А. Ејкбон/Б. Ђуровић), премијера: 20. фебруар 2003.
5. Кабаре 011 (М. Капор/И. Вујић), обнова: 8. април 2003.
6. Бивши удбаш Савић, *Како смо волели друга Тиша* (Р. Дорић/Р. Дорић), премијера: 18. новембар 2004.
7. Господин Гавриловић, *Како су се заволели чейници и њарџизани* (Р. Дорић/Р. Дорић), премијера: 5. април 2008.
8. Фјодор Павлович Карамазов, *Карамазови/Сабласни ерос* (М. Миленковић/В. Лазић), премијера: 14. септембар 2013.

Ојера и Театр „Мадленијанум”, Замун

1. Џорџ Вестингхаус, *Тесла* (М. Црњански/Н. Миливојевић), премијера: 28. мај 2005.

Позоришће „Дадов”, Београд

1. Филип, *Како се узме* (А. Ејкбон/Б. Ђуровић), премијера: 20. фебруар 2002.

ПОЗОРИШТА У СРБИЈИ

Народно позоришће (Тишово) Ужице

1. Алек, *Плави салон* (С. Родић/Б. Григоровић), премијера: 1. март 1977.

Крушевачко позоришће

1. Он, *Крај викенда* (М. Капор/М. Стамнековић), премијера: 19. јун 1986 (од 1988).

Позоришће „Добрица Милутиновић”, Сремска Митровица

1. Он, *Крај викенда* (М. Капор/М. Јанкетић), 1989.

Народно ѿозоришће „Љубиша Јовановић”, Шабач

1. Лука Лабан, *Професионалац* (Д. Ковачевић/
Б. Буровић), премијера: 9. јануар 1990.

Народно ѿозоришће, Ниш

1. Иларион Руварац, *Је ли било кнежеве вечере?*
(В. Огњеновић/К. Младеновић), 4. април 2004.

Народно ѿозоришће Републике Српске, Бања Лука

1. Иларион Руварац, *Је ли било кнежеве вечере?*
(В. Огњеновић/К. Младеновић), премијера: 25. јун 2006.

Народно ѿозоришће Сомбор

1. Лаза Костић, *Камо ноћи, камо дани* (Р. Дорић/
Р. Дорић), премијера: 15. септембра 1991.

Народно ѿозоришће „Тоша Јовановић” Зрењанин

1. Немац, Циник, Војник, *Бенерал Милан Недић*
(С. Ковачевић/Н. Брадић), премијера: 1. октобар 1992.

Српско народно ѿозоришће, Нови Сад

1. Василије, *Урнебесна ѿрагедија* (Д. Ковачевић/
М. Гргић), премијера: 6. октобар 2011.
2. Светозар Милетић, *Је ли било кнежеве вечере?*
(В. Огњеновић/В. Огњеновић), премијера: 8. октобар
2008 (од 23. маја 2012)

ПОЗОРИШТА У ЦРНОЈ ГОРИ

Црногорско народно ѿозоришће, (Титоград), Подгорица

1. Вукашин Војиновић, *Медаља* (В. Радовић/
М. Букановић), премијера: 16. октобар 1976.

2. Лука Лабан, *Професионалац* (Д. Ковачевић/
Б. Мићуновић), премијера: 9. мај 1991.
3. Мустај Кадија, *Горски вијенац* (П. П. Његош/
Б. Мићуновић), премијера: 25. мај 1997.
4. Марко Миљанов Поповић, *Марко Миљанов*
(Н. Килибарда/Б. Ераковић), премијера: 17. март 2000.
5. Строфије, *Електира 69* (Д. Киш, по Еурипиду/Е. Савин),
премијера: 7. октобар 2000.

Краљевско ѿозоришће „Зетски дом”, Цетиње

1. Краљ Никола, *Принцеза Ксенија од Црне Горе*
(Р. Војводић/Р. Војводић), премијера: 10. фебруар 1994.

Мустај Кадија,
Горски вијенац,
ЦНП, 1997.

Барски љеџојис, Бар

1. Игуман Стефан, *Горски вијенац* (П. П.Његош/Б. Ераковић), премијера: 12. август 1992.
2. Хасанага, *Хасанаџиница* (Љ. Симовић/Б. Мићуновић), премијера: 11. јул 1995.
3. Милер, *Двије кристалне чаше* (И. Раос/Б. Ераковић), премијера: 14. август 1999.
4. Лањо, *Јаков ѓрли џирије* (В. Радовић/Б. Ераковић), премијера: 17. август 2000.

Сјомен дом „Режевићи”, Пејровац

1. Вук Дојчевић, *Љубишине пасторалије* (С. Ковачевић, Д. Буровић/С. Ковачевић), премијера: 30. јун 2007.

Краљ Никола, *Принцеза Ксенија од Црне Горе*,
Краљевско позориште „Зетски дом” Цетиње, 1994.

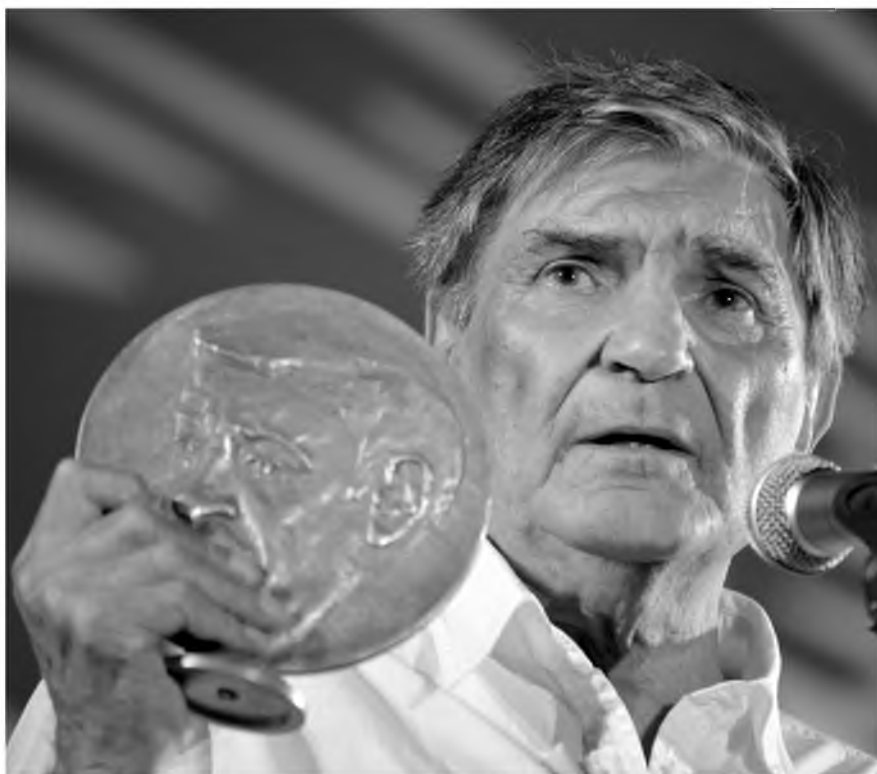

Марко Миљанов у истоименој представи,
ЦНП, 2000.

Награде и признања

- 1971, Октобарска награда града Београда за улогу Р. Р. Раскољникова
- 1976, Статуета „Ђуран” на Данима комедије у Јагодина за улогу Жана у представи *Зерчак*
- 1984, Статуета слободе у Младеновцу за улогу Војводе Мишића у представи *Колубарска биџика*
- 1986, Награда Друштва казалишних критичара и театролога СР Хрватске „Иво Хергешић” за редитељско-глумачку сарадњу на представи *Родолујци* (Гавелине вечери, Згареб, 1986)
- 1987, Стеријина награда за улогу Јагоше Краја у представи *Клаустрофобична комедија*
- 1990, Сусрети професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић”, Награда за глумачко остварење за улогу Луке Лабана у представи *Професионалац*
- 1990, Награда Удружења драмских уметника СР Србије за улогу Луке Лабана у представи *Професионалац*
- 1992, Стеријина награда за глумачко остварење за улогу Јеврема Прокића у представи *Народни њосланик*
- 1993, Награда на фестивалу приизведби у Параћину за улогу Газда Јеврема у представи *Девојка модре косе*
- 1994, Стеријина награда за глумачко остварење за улогу Краља Николе у представи *Принцеза Ксенија од Црне Горе*
- 1994, Златни медаљон Фестивала „Љубишини дани” у Шапцу за улогу Јеврема Прокића у представи *Народни њосланик*
- 1994, Награда Земун festa за улогу Беглербега у представи *Лажни цар Шћејан Мали*
- 1996, Награда „Захумље” за Фествалу Позориште једног глумца у Никшићу за улогу *Милош велики, књаз српски*
- 2000, Награда „Раша Плаовић”
- 2001, Статуета „Миливоје Живановић” на Глумачким свечаностима у Пожаревцу, за најбоље глумачко остварење за улогу Одерера у представи *Прљаве руке*
- 2003, Награда за животно дело глумцу комичару на 20. „Нушићевим данима” у Смедереву
- 2003, Награда Добричин прстен за животно дело за допринос позоришној уметности
- 2005, Стеријина награда за глумачко остварење за улогу Чика Драгог у представи *Смртоносна моћористика*
- 2005, Награда „Зоранов брк” на Данима „Зорана Радмиловића” у Зајечару за најбољег глумца вечери за улогу Чика Драгог у представи *Смртоносна моћористика*
- 2009, Стеријина награда за нарочите заслуге на унапређењу домаће позоришне уметности и културе
- 2009, Награда Град-театар Будва за драмско стваралаштво за континуирани допринос квалитету Фестивала Град-театар, остварен препознатљивом и раскошном глумачком игром у низу позоришних представа
- 2014, Награда „Павле Вуисић” за изузетан допринос уметности глуме у домаћем филму
- 2015, Повеља за допринос поезији на 44. Бранковом колу у Сремским Карловцима
- 2018, Статуета „Јоаким Вујић” за изузетан допринос развоју позоришне уметности у Србији, Књажевско-српски театар Крагујевац
- 2019, Сретењски орден
- Добитник је осам годишњих награда Југословенског драмског позоришта за улоге: Бориса у *Праведницима*, Бредлија у *Покојаном дејтејту*, Исуса у *Некришћеном дану*, Војводе Мишића у *Колубарској бици*, Гавриловића у *Родолујцима*, мајора Божића у *Сеобама*, Градоначелника у *Ревизору*, Јеврема Прокића у *Народном њосланику*.
- Добитник је награде града: Шапца, Сремске Митровице, Бијелог Поља, Статуете „Живојин Мишић” Удружења ратника 1912–1918.

Михаило Јанкетић добитник
Награде *Добричин њрсџен*, 2003.

Награда „Павле Вуисић”, Ниш 2014.

Библиографија новинских чланака (1964–2019)

1. Брајовић Р. „Масовна активност – највећи квалитет”. *Борба* Београд, 17. децембар 1964.
2. Пор В. „Симпатични силеџија изашао из сенке”. *Експрес* Београд, 8. септембар 1966.
3. Гајер Д. „Јанкетићева велика шанса”. *Експрес* Београд, 2. новембар 1966.
4. Брајовић Г. „Силеџија-НЕЖНА СРЦА”. *ТВ Новостии* Београд, 12. новембар 1966.
5. Најава. „ЕКСПРЕС”. *Недељна ревија* Београд, 27. новембар 1966.
6. Б. Т. А. „Стварање свог стила”. *Сусрећ* Београд, 21. фебруар 1968.
7. Видмар Ј. „А. Гончаров, Накнадна згодба”. *Дело* Љубљана, 8. маја 1969.
8. Најава. „Два пута Јанкетић”. *Експрес* Београд, 27. новембар 1969.
9. „Не дирајте Мишу!”. *Радио Ревиија* Београд, 18. децембар 1969.
10. Михајловић Т. „Супарник својих ликова”. *Арена* Загреб, 23. јануар 1970.
11. „У Гро плану Миша Јанкетић”. *ТВ Новостии* Београд, 30. јануар 1970.
12. Најава. *Експрес* Београд, 18. март 1970.
13. Најава. „Шекспир важнији од убисџива”. *Експрес* Београд, 11. јул 1970.
14. Гавриловић С. „Сањар са Цветног трга”. *Процес* Београд, 1. август 1970.
15. М. К. „Миша Јанкетић НОВИ ПОМЕТ”. *Вечерње новостии* Београд, 14. октобар 1970.
16. С. Б. „Радо бих играо у Црној Гори”. *Побједа* Титоград, 29. новембар 1970. *Разговор недељом*.
17. Булатовић Б. „Опседнути”. *Сусрећ* Београд, 2. децембар 1970. *Феномени, разговор са Мишом Јанкетићем*.
18. Л. Т. „Мој Раскољников”. *Експрес* Београд, 21. март 1971.
19. „Човек са тајном”. *ТВ Новостии* Београд, 26. март 1971.
20. Урбан В. „Глумац само-на сцени”. *Дневник* Нови Сад, 4. април 1971.
21. Р. М. „Типичан представник младе генерације”. *Вечерњи лист* Загреб, 16. април 1971.
22. Павловић Ј. „Ја сам једноставан”. *Вечерње новине* Сарајево, 17. април 1971.
23. „Глумца чине: рад, таленат и срећа”. *Народне новине* Ниш, 8. мај 1971.
24. Родић-Овука Д. „Волим вертикале”. *Сџудио* Загреб, 15. мај 1971.
25. Најава. „Раскољников остао без гласа”. *Вечерње новостии* Београд, 28. јун 1971.
26. А. М. „Нисам поднео отказ”. *Експрес* Београд, 28. септембар 1971.
27. „На кочијама наде”. *Дневник* Нови Сад, 6. октобар 1971. Рубрика: Наш гост.
28. Најава. „Миша Јанкетић на сцени тек 1972”. *Експрес* Недељна ревија Београд, 17. октобар 1971.
29. Мирковић М. „Раскољников у Београду”. *Експрес* Недељна ревија Београд, 17. октобар 1971.
30. Вест. „Признање у болесничкој постели”. *Полиџика* Београд, 21. октобар 1971.
31. „Сломио ногу-добио награду”. *ТВ Новостии* Београд, 22. октобар 1971.
32. Стожинић М. „Раскољников из Шаховића”. *Народна армија* Београд, 29. октобар 1971.
33. М. К. „Јанкетић на сцени већ у јануару!”. *Вечерње новостии* Београд, 9. децембар 1971.
34. Радовић Д. „У трагању за Раскољниковим, у трагању без повратка”. *Борба* Београд, 18. децембар 1971.
35. Најава. „Миша Јанкетић опет снима”. *Експрес* Београд, 11. јануар 1972.
36. Бољевић С. „Не бих пристао да глумим самога себе”. *Побједа* Титоград, 2. март 1972.
37. Дедовић Б. „Човек без хобија”. *Младосић* Београд, 16. март 1972.
38. А. М. „Раскољников се враћа”. *Експрес* Београд, 7. април 1972.
39. Лекић Ј. „Нисам издајица!”. *Радио Ревиија* Београд, 29. сепетамбар 1972.
40. П. П. „Вече Мише Јанкетића”. *Побједа* Титоград, 9. новембар 1972.
41. Пор. В. „Јанкетић после Марлона Бранда”. *Експрес* Београд, 18. април 1973.

42. Јанкетић М. „Пар жутих ципелица”, Страница мог живота. *ТВ Новостии* Београд, 20. јул 1973.
43. „Нема више дружења”. *Побједа* Титоград, 11. август 1975.
44. Пашић З. „Не таласај, јер ти је глава изнад”. *ТВ Новостии* Београд, 3. октобар 1975.
45. Беркуљан З. „Задовољство позивом”. *Побједа* Титоград, 19. јул 1976.
46. Брајовић Г. „Заједно до медаље”. *Вечерње новостии* Београд, 3. новембар 1976.
47. Најава. „Михаило Јанкетић гостује у титово ужичком позоришту”. *Полићика Експрес* Београд, 6. фебруар 1977.
48. Најава. „Михаило Јанкетић сматра да је ризично играти домаћи драмски текст”. *Полићика Експрес* Београд, 3. април 1977.
49. Мини Анкета. „Стижем!”. *Вечерње новостии* Београд, 18. април 1977.
50. Лекић Ј. „Дошло је време других”. *Радио Ревуја* Београд, 31. март 1978.
51. М. Б. „Сусрет са Мишом Јанкетићем”. *Зрењанин* Зрењанин, 12. јануар 1979.
52. М. Б. И. „Гостовао Миша Јанкетић”. *Комуна* Кикинда, 22. фебруар 1979.
53. Вест. „Миша Јанкетић”. *НИН* Београд, 11. март 1979.
54. Најава. „Мишин револуционарни *континуитет*”. *Студио* Загреб, 5. мај 1979.
55. Глигоријевић М. „Историја храмајућег живота”. *НИН* Београд, 7. октобар 1979.
56. „Гостовање”. *ТВ Новостии* Београд, 30. новембар 1979.
57. Најава. „Гораново прољеће”. *Полићика* Београд, 7. фебруар 1980.
58. Р. М. „Вече Мише Јанкетића”. *Полићика* Београд, 7. фебруар 1980.
59. Рубрика Шта читате. „Шепард, Антић, Ђосић”. *Књижевне новине* Београд, 7. јун 1980.
60. Росић Р. „Младости, одрјечем те се”. *Јединство* Приштина, 18. април 1981.
61. Вест. „Било, не поновило се”. *Базар* Београд, 22. октобар 1981.
62. Јанкетић М. „Стазама љубави и рата”. *Базар* Београд, 19. новембар 1981.
63. Веселиновић С. „То је моја освета”. *Радио Ревуја* Београд, 9. април 1982.
64. Лекић Ј. „Волео бих да ме неко с правим разлогом убије”. *Инићерву* Београд, 14. мај 1982.
65. Вест. „Позив”. *Новостии* 8 Београд, 2. фебруар 1984.
66. Јовановић Љ. „Авантура несужењог професора”. *Радио Ревуја* Београд, 5. април 1985.
67. Вест. „Прво позориште”. *Вечерње новине* Сарајево, 16. април 1985.
68. Д. Х. „Миша Јанкетић”. *Вечерње новине* Сарајево, 20. април 1985.
69. А. М. „Гостовања обогаћују”. *Полићика Експрес* Београд, 22. април 1985.
70. Отворено. „Ја то не умем”. *Новостии* 8 Београд, 2. мај 1985.
71. Најава. „Миша Јанкетић”. *Новостии* 8 Београд, 6. јун 1985.
72. Фејзагић А. „Можда једне јесени нећу доћи...”. *Ослобођење* Сарајево, 22. септембар 1985.
73. Најава. „Телевизија без драме”. *Вечерње новине* Сарајево, 11. децембар 1985.
74. Билић М. „Због она четири бора”. *Радио Ревуја* Београд, 17. јануар 1986.
75. Терзић Ј. „Сурово спуштање на земљу”. *ВЕН* Сарајево, 30. јануар 1986.
76. Фишер С. „Добро познајем суровост”. *Орбис* Сарајево, 14. март 1986.
77. М. Ј. „Глумац је као родиља”. *Слободна Далмација* Сплит, 23. јул 1986. Сусрет у пролазу.
78. Радошевић М. „Љубав на први пољубац”. *Илустрована Полићика* Београд, 7. јул 1987.
79. Јовновић Љ. „Долази време мелодрама”. *Радио Ревуја* Београд, 8. јануар 1988.
80. Јововић Ј. „Маг под позоришним кровом”. *Полићика Експрес* Београд, 10. април 1988.
81. „Имао сам-срећу”. *Новостии* 8 Београд, 16. јун 1988. Отворено.
82. „Треће дете”. *Праћична жена* Београд, 16. јул 1988. Ексклузивно.
83. Косановић М. „Гумач значајних речи”, 30. септембар 1988. Личне ствари.
84. Лазић Р. „Ближе или даље од живота?”. *ГЛАС* Бања Лука, 1. октобар 1988.
85. Стаменковић В. „Ни херој, ни жртва”. *НИН* Београд, 2. јул 1989. Нинова серија: Глумци говоре.
86. Гламочлија Н. „Спас је у деци”. *ТВ Новостии* Београд, 22. септембар 1989.
87. „Драмско вече у библиотеци”. *Глас Комуна* Апатин, 30. септембар 1989.
88. Капетановић Ж. „Због лепоте много праштам”. *УНА* Сарајево, 7. мај 1990.

89. Симоновић Д. „Делегиран у биоскоп”. *Сабор* Београд, 5. новембар 1990. Песма моје младости.
90. Јовановић Љ. „Наше право на авантуру”. *Радио Ревизија* Београд, 22. фебруар 1991.
91. „ИПАК Народни посланик”. *Радио Ревизија* Београд, 29. март 1991.
92. Чохаџић Б. „Ништа као страст”. *Вечерње новине* Сарајево, 11. април 1991.
93. Живанов С. „Живио као пас”. *АС* Сарајево, 3. мај 1991.
94. Јоковић С. „Ја сам птица селица”. *Новосћи* 8 Београд, 24. септембар 1991.
95. Дрешић-Бркић Д. „Дом за радовање”. *НАДА* Београд, 9. новембар 1991.
96. Николић др. Ж. „Слобода и мудрост позоришта”. *Јединство* Приштина, 28. март 1992.
97. Милановић Д. „Играјући у униформи”. *Радио Ревизија* Београд, 18. јун 1992.
98. Пашић З. „Смех наш насупроти”. *ТВ Новосћи* Београд, 24. март 1993.
99. Лекић Ј. „Баш нас газе!”. *НИН* Београд, 2. април 1993.
100. „Гости равноправни”. *Вечерње новосћи* Београд, 8. мај 1993.
101. Таминџић Р. „Аскеза по Михајлу”. *Полиџика Експрес* Београд, 18. децембар 1993.
102. Петковић Б. „Круг је затворен”. *Радио Ревизија* Београд, 23. децембар 1993.
103. Вујачић Ј. „Шумови Љубовије”. *Побједа* Титоград, 6. март 1994.
104. Милинчић Љ. „Отати свој и бити неко други”. *НАДА* Београд, 29. јун 1994.
105. Опачић Н. „Чувајући бога у себи”. *Радио Ревизија* Београд, 30. јун 1994.
106. Ђокић С. „Глумац има тајну и сумњу”. *Полиџика* Београд, 1. новембар 1994.
107. Најава. „Кнез Никола игра Стаљина”. *НАДА* Београд, 6. март 1996.
108. Стругар В. „Игра из љубави”. *Вечерње новосћи* Београд, 7. мај 1996.
109. Вујадиновић С. „Глумац не бира, он је биран”. *Никшићке новине* Никшић, 23. мај 1996.
110. Најава. „Звезда која обећава”. *НАДА* Београд, 17. јул 1996.
111. Њежић Т. „Наше мане имају порекло”. *БЛИЦ* Београд, 13. новембар 1996.
112. „У ходу ка звијездама”. *Ослобођење* Сарајево, 1. фебруар 1997. ОНИ/ОНЕ.
113. Б. Б. „Премијера монодраме *Милош Велики-Кнез Српски*”. *Полиџика* Београд, 16. април 1997.
114. Милетић С. „Глумац у служби добре литературе”. *Дневник* Нови Сад, 26. април 1997.
115. Радосављевић Р. „Веран једном позоришту, једно жени и кафани”. *БЛИЦ* Београд, 16. август 1997.
116. Ражнатовић С. „Никада нијесам ни одлазио”. *Побједа* Титоград, 5. октобар 1997.
117. Голумбовски М. „Талија од срца”. *Вечерње новосћи* Београд, 9. новембар 1997.
118. Николић Б. „Глума-јефтина роба”. *Вечерње новосћи* Београд, 13. фебруар 1998.
119. Живановић Ал. „Књаз глуме”. *Вечерње новосћи* Београд, 25. мај 1998.
120. Ж. Ал. „Вече Мише Јанкетића”. *Вечерње новосћи* Београд, 26. мај 1998.
121. Јанкетић М. „И би позориште”. *ТВ Новосћи* Београд, 28. октобар 1998. Страница живота.
122. Дурић М. „Скромност великог глумца”. *Полиџика* Београд, 8. новембар 1998.
123. Бискуп С. „Остварити свој сан до краја”. *Вијести* Подгорица, 18. децембар 1998.
124. В. Т. „Успони и падови Књаза српског”. *ГЛАС* Бања Лука, 20. јануар 1999.
125. Тодоровић В. „Исти у дому, роду и на сцени”. *ГЛАС* Бања Лука, 27. јануар 1999.
126. Стругар В. „Никад управник”. *Вечерње новосћи* Београд, 30. јануар 1999.
127. Ђирић Е. „Мој живот са Гаврилом”. *ТВ Новосћи* Београд, 3. март 1999.
128. Радосављевић Р. „Што год дође, ја сам му наредан”. *Побједа* Подгорица, 15. март 2000.
129. Стевчић Г. „Глума је осмишљени приповедачки чин”. *БОРБА* Београд, 15. мај 2000.
130. Перовић В. „Наша теаматика је толико богата да је не можемо изиграти још стотину година”. *Оногашић* Никшић, 18. мај 2000.
131. Њежић Т. „Праоница прљавих руку”. *БЛИЦ* Београд, 7. јун 2000.
132. В. В-С. „Додао године улози”. *Вечерње новосћи* Београд, 28. јун 2000.
133. Радошевић М. „Не може се владати невино”. *Полиџика* Београд, 1. јул 2000.
134. Вукадиновић М. „Сусрет глумца с природом”. *Глас јавносћи* Београд, 13. октобар 2000.
135. Первић М. „Побуњени човек”. *Полиџика* Београд, 25. новембар 2000.

136. Њежић Т. „Свет нимало не хаје за наше емоције”. *БЛИЦ* Београд, 10. март 2001.
137. Симић З. „Награда Миливоје Михаилу Јанкетићу”. *Полиџика* Београд, 9. април 2001.
138. Хубач Ж. „Михаило Јанкетић-од Игоа до Одерера”. *Данас* Београд, 10. април 2001.
139. Топић Ј. „Позориште потказује живот”. *Сремске новине* Сремска Митровица, 11. јул 2001.
140. Манојловић-Божовић Д. „Темел у који се не дира”. *НАДА* Београд, 1. август 2001.
141. Вест. „Повратак у Томашево”. *НИН* Београд, 23. август 2001.
142. Њежић Т. „Хтео бих да живим од свог рада”. *БЛИЦ* Београд, 20. октобар 2001.
143. „Миша Јанкетић”. *Вечерње новостии* Београд, 18. новембар 2001. Албум.
144. Радошевић М. „Миша Јанкетић нови члан Народног позоришта”. *Полиџика* Београд, 2002.
145. Распоповић С. „Жеља је богатија од остварења”. *Публика* Подгорица, 12. фебруар 2002.
146. Челар М. „Никола Пашић је мој глумачки трофеј”. *Полиџика Експрес* Београд, 26. април 2002.
147. Стругар В. „Храбрији на сцени”. *Вечерње новостии* Београд, 30. јун 2002.
148. Њежић Т. „Наша интелигенција је уплашена и стерилна”. *БЛИЦ* Београд, 1. јул 2002.
149. Пријовић З. „Дебиси на врнешкој месечини”. *Глас јавностии* Београд, 19. август 2002.
150. Безбрадица М. „Нервира ме разроконост естаблишмента”. *Полиџика Експрес* Београд, 2. новембар 2002.
151. Радошевић М. „Колективна исповест”. *Полиџика* Београд, 6. јануар 2003.
152. Њежић Т. „Казна као усуд”. *БЛИЦ* Београд, 18. март 2003.
153. С. С. „Комедија као одбрана”. *Глас јавностии* Београд, 22. април 2003.
154. Зарић З. „Михаило Миша Јанкетић”. *Глас јавностии* Београд, 29. април 2003. Ко је овај човек.
155. Вучковић С. „Рано је за црту”. *Вечерње новостии* Београд, 30. април 2003.
156. Аночић М. „Док кувам комшинице перу судове”. *Арена* Београд, 12. децембар 2003.
157. Попов Н. „И мангуп и краљ: и цар и тиранин”. *Дневник* Нови Сад, 21. децембар 2003.
158. С. К. „Добричин прстен Миши Јанкетићу”. *Народне новине* Ниш, 30. децембар 2003.
159. Девић Н. „Глумац до гроба”. *Курир* Београд, 5. јануар 2004.
160. Њежић Т. „Лењост је моја највећа мана”. *БЛИЦ* Београд, 29. фебруар 2004.
161. Крстић С. „Народу је потребна истина”. *Народне новине* Ниш, 29. март 2004.
162. Д. У. „Мишићеви дани у Мионици”. *Полиџика* Београд, 22. јул 2005.
163. Стругар В. „Неизвесност као гадна епидемија”. *Вечерње новостии* Београд, 22. јануар 2006.
164. Б. Т. „Монографија о Миши Јанкетићу”. *Полиџика* Београд, 13. фебруар 2006.
165. Бошњак Б. „Глумац с тајном и мајстор”. *Глас јавностии* Београд, 14. фебруар 2006.
166. Требјешанин Б. „Позориште ме сачувало”. *Полиџика* Београд, 1. април 2006.
167. Њежић Т. „Горка пилула у чоколади”. *БЛИЦ* Београд, 19. октобар 2006.
168. Требјешанин Б. „Добар учитељ глуме”. *Полиџика* Београд, 10. април 2007.
169. Вест. „Бунтовник *Дон Крсто*”. *БЛИЦ* Београд, 7. октобар 2007.
170. Безбрадица М. „Позориште је моја најлепша игра”. *Глас јавностии* Београд, 18. децембар 2007.
171. Стругар В. „Театар је помодна ствар”. *Вечерње новостии* Београд, 20. јануар 2008.
172. Вест. „Јанкетићу награда за животно дело”. *Глас јавностии* Београд, 19. мај 2009.
173. Вест. „Аплауз-Миша Јанкетић и Миодраг Табачки добили Стеријину награду за животно дело”. *БЛИЦ* Београд, 19. мај 2009.
174. Вести. „Награђени лауреати Јанкетић и Табачки”. *Народне новине* Ниш, 20. мај 2009.
175. Стругар В. „Укротио сам своје мане”. *Вечерње новостии* Београд, 24. мај 2009.
176. Ј. Л. „А Дунав тече-Стеријине награде за животно дело”. *Вечерње новостии* Београд, 2. јун 2009.
177. Миленковић Н. „Имао сам стотине живота”. *ПРЕСС* Београд, 3. јун 2009.
178. Стругар В. „Сваку сам годину спискао”. *Вечерње новостии* Београд, 6. јул 2013.
179. „Хит Дана”. *Наше Новине* Београд, 8. јул 2013.
180. Николић А. „За своје место мораш да се бориш”. *БЛИЦ* Београд, 14. јул 2013.
181. Требјешанин Б. „Живимо у свету Карамазових”. *ПОЛИТИКА* Београд, 4. септембар 2013.

182. Ловрић И. „Тикве опет процветале”. *Вечерње новостии* Београд, 2. март 2014.
183. „ТВ ЛИЦА: Миша Јанкетић”. *Политишка ТВ Ревизија* Београд, 25 април 2014.
184. „ТВ ЛИЦА: Миша Јанкетић”. *Вечерње новостии* Београд, 26. април 2014.
185. „Сећања и снови Мише Јанкетића”. *Вечерње новостии* Београд, 26. април 2014.
186. „Срећан сам што је смогао снаге да дође”. *Курир* Београд, 22 мај 2014.
187. Малашев А. „Глумачки војвода”. *Данас* Београд, 24. мај 2014.
188. Тасић А. „Свеж дах у позоришту”. *Политишка* Београд, 26. мај 2014. Позоришна критика.
189. Влајчић М. „Тиквице и последице”. *БЛИЦ* Београд, 27. мај 2014.
190. Јевтић Б. „Сирова и груба поетичност”. *НИН* Београд, 29. мај 2014.
191. Стојмировић О. „Почео сам због места”. *Наше новине* Београд, 9. јун 2014.
192. „Награда Миши Јанкетићу Павле Вуисић”. *БЛИЦ* Београд, 19. август 2014.
193. „Миши Јанкетићу награда Павле Вуисић”. (Танјуг) *Политишка* Београд, 19. август 2014.
194. Р. Р. „Круна за барда”. *Вечерње новостии* Београд, 19. август 2014.
195. „Миши Јанкетићу награда Павле Вуисић”. *Дневник* Нови Сад, 19. август 2014.
196. А. В. М. „Павле Вуисић Миши Јанкетићу”. *Данас* Београд, 20. август 2014.
197. „Награда за Мишу Јанкетића”. *Информер* Београд, 20. август 2014.
198. Стојмировић О. „Солунски ратници су ми дали највећу награду”. *Наше новине* Београд, 23. август 2014.
199. Стојмировић О. „Поносан на улогу Живојина Мишића”. *Наше новине* Београд, 23. август 2014.
200. Радосављевић Р. „Нема педагога за животну срећу”. *Вечерње новостии* Београд, 24. август 2014.
201. Миловановић М. „Павле Вуисић Миши Јанкетићу”. *Курир* Београд, 24. август 2014.
202. Миљковић Д. „Посвета глумцима”. *Вечерње новостии* Београд, 25. август 2014.
203. Коцић Д. „Ја сам оптимист без покрића”. *Информер* Београд, 25. август 2014.
204. Миловановић М. „Миша Јанкетић: мрзим новац и популарност”. *Курир* Београд, 25 август 2014.
205. К. Р. „Награде делују лековито”. *Дневник* Нови Сад, 25. август 2014.
206. Томовић В. „Срећа је неосвојива”. *БЛИЦ* Београд, 26. август 2014.
207. Љ. Р. „Спремам представу са сином”. *Курир* Београд, 28. август 2014.
208. Њежић Т. „Улоге одавно већ не бројим”. *БЛИЦ* Београд, 14. септембар 2014.
209. Шашић Н. „Оседео сам због улоге”. *Информер* Београд, 24. децембар 2014.
210. М. Н. „Једна прича велоког глумца”. *Народне новине* Ниш, 25. август 2015.
211. Д. Р. „Повеља глумцу Михаилу Миши Јанкетићу”. *Дневник* Нови Сад, 14. август 2015.
212. Ј. С. „Повеља Јанкетићу”. *Вечерње новостии* Београд, 15. септембар 2015. Глумцу уручена награда 44. „Бранковог кола”.
213. Љ. Р. „Миша Јанкетић награђен за допринос поезији”. *Курир* Београд, 15. септембар 2015.
214. С. Кр. „Миши Јанкетићу повеља за развој поезије”. *Дневник* Нови Сад, 15. септембар 2015.
215. Е. В. „Повеља за Мишу Јанкетића”. *Франкфуртске весџи* Франкфурт, 17. септембар 2015.
216. Каранов И. „Унуцу су ме научили да волим”. *STORY* Београд, 25. новембар 2015.
217. Редакција. „У овом баналном капитализму у који смо упловили борећи се за голи живот, људи су се отуђили”. *Курир* Београд, 25. децембар 2015.
218. Лемајић Ј. „Опера је тежа од глуме”. *Вечерње новостии* Београд, 08. јул 2016.
219. Редакција. „Михаило Миша Јанкетић”. *Данас* Београд, 11. август 2016.
220. Петровић Р. М. „Како смо преживели отмицу авиона ЈАТ-а”. *БЛИЦ* Београд, 27. септембар 2016.
221. Редакција. „Забрављени злочини пљеваљског проте”. *Франкфуртске весџи* Франкфурт, 24. јануар 2017.
222. Декић Д./Симоновић Б. „Љут сам због подметања!”. *Франкфуртске весџи* Франкфурт, 29. март 2017.
223. Редакција. „Рефлектори се полако гасе”. *Франкфуртске весџи* Франкфурт, 27. мај 2017.
224. Редакција. „Михаило Јанкетић глумец”. *Српски џелеграф* Београд, 30. мај 2017. Немам амбиција да под старе дане напредујем у каријери, остварио сам добар део жеља које сам носио са собом још од младости.
225. М. Р. „Са унуцима играм жмурке, а са пријатељима преферанс”. *Српски џелеграф* Београд, 19. јун 2017.

226. Ловрић И. „Породица највеће благо”. *Вечерње новосићи* Београд, 17. децембар 2017.
227. Редакција. „Миши Јанкетићу Статуета *Јоаким Вујић*”. *Полићика* Београд, 2. фебруар 2018.
228. Бошковић Д. „Краљевство или савест?”. *Вечерње новосићи* Београд, 5. април 2018. Позоришна критика.
229. Павићевић Б. „Код куће”. *Данас* Београд, 7. април 2018. Недеља/Глава у торби.
230. Цветковић Г. „Понижена уметност”. *Данас* Београд, 10. април 2018. Позоришна критика.
231. Тасић А. „Недостигнуте драмске дубине”. *Полићика* Београд, 12. април 2018. Позоришна критика.
232. Панчић Т. „Без вештачког дисања”. *Време* Београд, 12. април 2018. Позоришна критика.
233. Јовановић В. Р. „Цанкар поново на Цветном тргу”. *Печай* Београд, 13. април 2018. Позоришна критика.
234. Стојановић Г. „Пригодничарење и индивидуални таленат”. *Блиц* Београд, 13. април 2018. Без шећера.
235. Јовановић В. Р. „Доба успона и падова”. *Печай* Београд, 25. јануар 2019. Сезона у знаку јубилеја: Српски театар у 2018. години.
236. Редакција. „*Јоаким Вујић* Миши Јанкетићу”. *Дневник* Нови Сад, 2. фебруар 2018.
237. Редакција. „Јанкетићу *Јоаким*”. *Српски њелеграф* Београд, 2. фебруар 2018.
238. И. Г. „Миша Јанкетић добитник награде *Јоаким Вујић*”. *Информер* Београд, 3. фебруар 2018.
239. Редакција. „Михаило Јанкетић добитник Статуете *Јоаким Вујић*”. *Данас* Београд, 3. фебруар 2018.
240. Њежић Т. „Свака улога је велика ако је добра”. *Блиц* Београд, 5. фебруар 2018.
241. Редакција. „Признање за Јанкетића”. *Феанфуртске вестии* Франкфурт, 5. фебруар 2018.
242. Агенција Фонет. „Статуета *Јоаким* Миши Јанкетићу”. *Фонет* Београд, 5. фебруар 2018.
243. Најава. „Вече са Иваном Ивановићем”. *Информер* Београд, 10. фебруар 2018.
244. Редакција. „Не знам дал је волим, али без ње не могу!”. *Курир* Београд, 10. фебруар 2018.
245. Стругар. В. „Зло ће опстати док се свет не угаси”. *Вечерње новосићи* Београд, 11. фебруар 2018.
246. Црногорац З. „Ови глумци су заслужили Сретењски орден”. *Данас* Београд, 15. фебруар 2018.
247. Редакција. „Награде су храна за сујету”. *Српски њелеграф* Београд, 17. фебруар 2018.
248. Редакција. „Миши Јанкетићу Статуета *Јоаким Вујић*”. *Дневник* Нови Сад, 17. фебруар 2018.
249. Редакција. „Признање Миши Јанкетићу”. *Блиц* Београд, 17. фебруар 2018.
250. Редакција. „Од живота сам добио довољно”. *Српски њелеграф* Београд, 25. фебруар 2018.
251. Јанкетић М. „Прво решити основне животне проблеме”. *Вечерње новосићи* Београд, 11. март 2018.
252. С. Р. „Од Мишића до Стаљина”. *Франкфуртске вестии* Франкфурт, 19. април 2018.
253. Редакција. „Породица је смисао живљења”. *Српски њелеграф* Београд, 24. мај 2018.
254. Редакција. „Од војвода до фудбалера”. *Франкфуртске вестии* Франкфурт, 8. септембар 2018.
255. Редакција. „Лечић ускаче уместо Јанкетића у *Тикве*”. *Блиц* Београд, 4. фебруар 2019.
256. В. В. С. „Лечић уместо Јанкетића”. *Вечерње новосићи* Београд, 5. фебруар 2019.
257. Њежић Т. „Крчког сам здравља, али не могу без сцене”. *Блиц* Београд, 5. фебруар 2019.
258. Редакција. „Ово време је ризично, мало се штедим”. *Српски њелеграф* Београд, 5. фебруар 2019.
259. К. Р. „Лечић уместо Јанкетића у представи *Кад су цветале тикве*”. *Полићика* Београд, 5. фебруар 2019.
260. В. Н. „Орден за Јеротића, Јанкетића, Тозовца”. *Вечерње новосићи* Београд, 14. фебруар 2019.
261. Цукић М. „Поносан сам на Марка, његов успех је и мој успех”. *Курир* Београд, 4. април 2019.
262. Поповић А. „Остали су нормални у ово лудо време”. *Блиц* Београд, 25. април 2019.
263. Редакција. „Отишао је велики професионалац и узор многим”. *Тајгуз* Београд, 15. мај 2019.
264. Редакција. „Велики професионалац и узор многим”. *Полићика* Београд, 15. мај 2019.
265. Стајић М. „Преминуо бард српског глумишта Миша Јанкетић”. *Дневник* Нови Сад, 16. мај 2019.
266. Секуловић М/Стругар В. „По један живот за сваку улогу”. *Вечерње новосићи* Београд, 16. мај 2019.
267. Требјешанин-Голубовић Б. „Одлазак Михаила Мише Јанкетића *Театар* је схваћено као идеално место за животи”. *Полићика* Београд, 16. мај 2019.
268. Ђук А/Тасић Ј. „Највише жалимо нас без њега”. *Данас* Београд, 16. мај 2019.
269. Редакција. „Последњи испраћај и комеморација за барда глуме Михаила Јанкетића”. *24 Сати* Београд, 17. мај 2019.
270. Њежић Т. „Био је глумац Сизиф”. *Блиц* Београд, 17. мај 2019.

Извори/лиџераџура

ИЗВОРИ

- Збирка Хемеротека Музеја позоришне уметности Србије
- Дигитална база Театрослов, Музеј позоришне уметности Србије

ЛИТЕРАТУРА

- Јовановић, др Зоран, *Михаило Јанкеџић љобуњени човек*, Центар за културу Смедерско, Смедерско 2003.
- Радовић, Вељко, приредио, *Михаило Јанкеџић*, монографија, Удружње драмских уметника Србије, Београд 2004.
- Булић, Вања, *Михаило Јанкеџић*, Удружење филмских глумаца Србије, Београд 2015.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
792.071.2.028:929 Јанкетић М.(083.824)
821.163.41–94

ОСТОЈИЋ, Биљана, 1966–

Михаило Јанкетић : позоришна посвета / Биљана Остојић. – Београд : Музеј позоришне уметности Србије, 2021 (Београд : Службени гласник). – 48 стр. : фотогр. : 23 cm

Тираж 300. – Награде и признања: стр. 39. – Напомене и библиографске референце уз текст.
– Библиографија новинских чланака [о М. Јанкетићу] : (1964–2019): стр. 41–46. – Библиографија: стр. 47.

ISBN 978–86–80–954–10–3

а) Јанкетић, Михаило (1938–2019) — Изложбени каталози

COBISS. SR–ID 5207783

МУЗЕЈ ПОЗОРИШНЕ УМЕТНОСТИ СРБИЈЕ